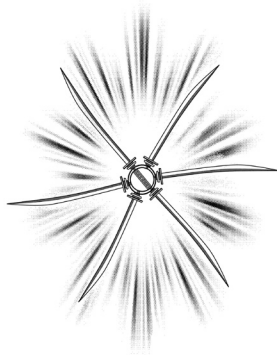

13

Pirate Island

ท่ามกลางสายฝนที่สาดเทลงมา ผืนน้ำสั่นกระเพื่อมอย่างบ้าคลั่ง
สายลมกระโชกพัดใส่ร่าง เสียงฟ้าผ่าดังครืนมาแต่ไกล ทว่ามันกลับโดนกลบ
ไปจนหมดสิ้นด้วยใบหน้าที่ของอิสตรีผมสีม่วง ดวงตาสีม่วงอ่อนของโฉม
สะคราญทอประกายวิบวับเหมือนกับลูกสาวตัวน้อยของเขาเวลารอคำตอบ

หัวสมองของชายหนุ่มขาวโพลน แต่สแทรกทิจิสชั้นสูงกลับสร้าง
มโนภาพอนาคตให้เห็น หากเขาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเหมยฮั่ว เธอต้องร้องไห้
เสียใจหลังจากแท้งลูก ส่วนทูซาเมื่อรู้ความจริง ถึงแม้จะไม่ต่อว่าเขา แต่กลับ
แอบไปร้องไห้พร้อมกับดื่มสุราจนเมามาย สูดหายใจคือพวกเรนนั่นที่จะใช้
สายตาเย็นชามองมาเหมือนจะบอกว่าเขาเป็นคนผิด

“ขอจัดการเรื่องข้างหน้าก่อน แล้วผมจะจัดการเรื่องของคุณ
ทีหลัง” ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงหนักแน่น ร่างบางในอ้อมกอดมีสีหน้าแปลกใจ
เขาจึงรีบถาม “หรือว่าเหมยฮั่วหมายถึงให้ผมไปจ้างพวกกิลด์แมนัม ผม

ขอโทษ...ขอโทษด้วยที่เข้าใจผิด”

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้าไปมาก่อนจะเอ่ยต่อ “หากนายท่านยอมเป็นแม่หมสวณตัว ย่อมเป็นเกียรติกับฉันต่างหาก”

“อ้าว! แล้วทำไมเมื่อไหร่ก็ยังมีสีหน้าตกใจละ” อาเรสเอียงศีรษะไปทางขวาด้วยความฉงน สายตาของเขาเหลือบไปมองวาฬรีดส์เผือกซึ่งอยู่ห่างแค่สิบกิโลเมตร “หรือผมพูดอะไรผิด”

“ไม่ผิดค่ะ เพียงแต่ก่อนหน้านี้ ในสถานการณ์แบบนี้ นายท่านจะต้องอายม้วนตัวน” เสียงวิเคราะห์ของสาวใช้ส่วนตัว เธอเริ่มอธิบายพฤติกรรมของเขาย่างละเอียดถี่ถ้วน พอถึงช่วงสุดท้าย “ฉันกับพี่จึงคิดว่านายท่านต้องชอบผู้ชายมากกว่าผู้หญิง มิเช่นนั้น นายท่านคงจะล่องเงาของฉันทิ้งหรือนายหญิงไปนานแล้ว”

“เปล่านะ ผมไม่ได้ชอบผู้ชาย” อาเรสรีบแย้ง

“ไม่เป็นไรค่ะ หากนายท่านชอบแบบนี้ สามารถเรียกใช้ท่านพี่ของข้าได้เสมอ” ลิ่นเสียงเรียบนิ่ง เธอก็ก้มหน้าลงบนอกซ้ายของเขา “แต่อย่าเรียกใช้เขาบ่อยนะ เกิดเขาเบี่ยงเบนขึ้นมา นายท่านต้องรับผิดชอบข้าด้วย”

เมื่ออยู่ห่างจากวาฬรีดส์เผือกเพียงสามกิโลเมตร เขาก็คาดคะเนความยาวที่แท้จริงของมันได้ เจ้าสัตว์น้ำตัวนี้ยาวเกือบสามกิโลเมตร เมื่อเคลื่อนเข้าไปในระยะของวาฬรีดส์สีนิลตัวหนึ่งที่อยู่ด้านนอกสุด ก็มีเสียงระฆังดังไปทั่ว

จู่ๆ พวกคนสวมผ้าคลุมสีฟ้าลายหวัะโหลกหนึ่งร้อยคนก็พุ่งขึ้นมาหาเขา รองเท้าบูตหนังสีฟ้าที่พวกมันสวมมีแสงสีเขียวส่องมาจากผลึกทรงกลมตรงปลายเท้า เขามั่นใจว่าสิ่งนั้นต้องเป็นออร่าสายลมที่ช่วยให้คนพวกนี้วิ่งขึ้นมาได้ ในมือขวาของพวกมันถือเคียวสีฟ้า บริเวณใบเคียวมีผลึกทรงกลมส่องแสงสีแดง

‘ใช้แค่อาวุธออร่าเองเหอะ’ ชายหนุ่มมุ่งเน้นกับการกระทำของคนพวกนั้น สทราททิจิสชั้นสูงของเขาบอกว่าพฤติกรรมแบบนี้ต้องมีเลศนัยแอบแฝงอยู่แน่ เขาจึงเอ่ยถาม “คนพวกนั้นเก็บงำฝีมืออยู่หรือเปล่า”

“นี่นายท่านคิดว่า ทุกคนบนทาร์ซสามารถฝึกฝนจนใช้ลิบสายพลังขั้นพื้นฐานแห่งทาร์ซได้หรือคะ” เหมยฮั่วย้อนถาม เขาผงกศีรษะขึ้นลงเร็วๆ อีสตริ่มสีม่วงหัวเราะ “ฮ่าๆ นายท่านของข้าชื่อที่สุดบนทาร์ซแล้วมั้ง!”

“แปลว่าพวกเขาฝึกไม่สำเร็จหรือ” อาเรสมองไปยังศัตรูที่อยู่ห่างเพียงแค่สองร้อยเมตร เมื่อเห็นสาวใช้ผงกศีรษะขึ้นลง เขาจึงถาม “พลังชีวิตและพลังพิเศษเหลืออยู่เท่าไร?”

“อย่างละ 5,000 หัวใจทองคำ” อีสตริ่มสีม่วงขานตอบด้วยเสียงหนักแน่น เธอมีสีหน้ากังวลพักหนึ่งแล้วพูดต่อ “แต่ร่างกายของฉันอยู่ในสภาพใกล้แท้ง จึงเคลื่อนไหวไม่สะดวก คงต้องขอเกาะหลังนายท่านนะคะ”

“ได้สิ” อาเรสตอบ เมื่อแถบค่าพลังทั้งสองของเขาฟื้นฟูจนเต็ม ร่างบางจึงเคลื่อนไหวมากอดหลังของเธอ เขาเรียกดาบเซนเบลดรีไว้ออกมาถือไว้ในมือซ้าย ส่วนมือขวาหยิบไปแตะฝ่ามือของเธอให้คลายไป เขาพูดอย่างจริงจัง “ยอมกลับตัวกลับใจซะ แล้วผมจะไว้ชีวิตพวกคุณ”

ฝ่ายตรงข้ามไม่ตอบ มีเพียงระยะห่างระหว่างเขากับอีกฝ่ายที่ลดลงเหลือเพียงแค่สามสิบเมตร สองมือของคนพวกนั้นปรากฏดาวกระจายสี่แฉกสีฟ้าขึ้นมาคนละสามอัน กึ่งกลางของอาวุธมีลึกลับทระบอบสีเขียวยิ่งอยู่ หลังจากพวกมันส่องแสงออกมาตามแฉกต่างๆ ก็มีแสงสีเขียวห่อหุ้มเหล่าศัตรูไปพวกมันมาในบัดดล

ฟิ้ว!!! แสงสีเขียวสามร้อยสายพุ่งมาหาชายหนุ่ม

อาเรสเรียกมีดสั้นสีทองออกมาเล่มหนึ่ง เขาใช้กายทิพย์ในมือขวาบดขยี้พวกมันก่อนจะอัดพลังกระสุนติดตามลงไป แล้วปาเศษโลหะเหล่านั้นให้พุ่งไปสกัดดาวกระจายเบื้องหน้าทั้งหมด เกิดเสียงดังตูม! และประกายไฟแล่นวูบวบบหลายร้อยแห่งในเวลาเดียวกัน ศัตรูทั้งหลายต่างหยุดนิ่งอยู่กับที่

“นายท่านพูดภาษาเอลดิซ พวกนั้นคงฟังไม่ออกหรอกคะ” สาวใช้วางคางลงบนไหล่ขวาของเขา ชายหนุ่มอุกคึดได้จึงเอ่ยวาจาเดิมด้วยภาษาทาร์ดิซ ทว่าพวกโจรสลัดก็ยังคงเงิบอยู่ อีสตริ่มสีม่วงเอ่ยอย่างเสียใจ “สงสัยพวกเราจะเจอกลุ่มผู้นำสงสารเข้าแล้ว”

“ผมไม่เข้าใจ ช่วยบอกอย่างย่อที” อาเรสขอคำอธิบาย

“โจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำมีอยู่สองพวก พวกแรกคือกลุ่มหัวหน้า พวกนี้พูดภาษาทาร์ดิซได้แน่นอน” เสียงเยียบเย็นของเหมยฮั่ว เธอเงยไปตามวินาทีก่อนจะเอ่ยต่อ “ในทางตรงกันข้าม กลุ่มผู้นำสงสารไม่สามารถพูดภาษาใดได้เลย นอกจากภาษาไพติชของโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำ”

“พวกนั้นทำแบบนั้นทำไม” ชายหนุ่มรู้สึกถึงความชั่วร้ายที่แฝงไว้อยู่ในการกระทำ

“กลุ่มผู้นำสงสารคือ เหล่าเด็กตัวน้อยที่ถูกพวกมันลักพาตัวไปฝึกฝีมือในเกาะลึกลับ” อิสตรีผมสีม่วงอธิบาย “พอเด็กพวกนั้นเติบโตขึ้น จะถูกส่งให้ไปเที่ยวปล้นสิ่งของ หรือจับเด็กจากเรือเดินทางเพื่อมาฝึกในรุ่นต่อไป”

“ผมก็ยังไม่เข้าใจเรื่องการจำกัดภาษาอยู่ดี” อาเรสส่ายหน้า

“คนเราหากฟังอีกฝ่ายรู้เรื่องก็จะเริ่มคิดเจรจา” เหมยฮั่วตอบกลับมา เธอถอดเขาแน่นขึ้นเล็กน้อย “นายท่านลองคิดสิ เด็กที่ถูกฝึกมาให้ฆ่า ปล้น และข่มขืน หากฟังภาษาอื่นไม่รู้เรื่อง พวกเขาจะทำได้ได้อีก นอกจากทำตามคำสั่งจนวันตาย”

“ถ้าผมสื่อสารกับพวกเขาไม่รู้เรื่อง พวกเขาจะกลับใจไหม” ชายหนุ่มถามพร้อมกับเงยหูฟังคนพวกนั้นด้วยประสาทหูของแวมไพร์ เขาได้ยินเสียงที่อีกฝ่ายพูดคุยกัน

วู้ง!!! สเทรททิจิสขึ้นสูงปรากฏหน้าจออากาศบนหนึ่ง คำที่คนพวกนั้นพูดเริ่มเลื่อนไปตามอักษรภาษาทั้งเก้าที่เขาเรียนรู้มา แม้จะมีบางคำที่ซ้ำหรือไม่เข้าพวก แต่พอผ่านไปสักพัก คำทั้งหลายก็วิ่งไปแค่สองตัวอักษรจากสองภาษาเท่านั้น

เขาเดาได้ว่า พวกมันต้องใช้ภาษาทาร์ดิซผสมกับภาษาเดมดิช แล้วดัดแปลงให้สำเนียงเพี้ยนๆ จนเกิดภาษาไพติช ตัวเลขอักษรภาษาทาร์ดิชด้านขวามือปรากฏขึ้นและเริ่มเลื่อนจาก 0.01% ... 0.02% ...

“พวกคุณจะยอมจำนนหรือไม่” อาเรสเอ่ยจากใจจริงด้วยภาษาไพติชที่มีความสมบูรณ์เพียงครั้งหนึ่ง ทว่ามันทำให้เหล่าโจรสลัดเบื้องหน้าสะดุ้ง

โหยง หันไปมองหน้ากันด้วยท่าที่กระวนกระวาย เขาริบเอ่ยต่อ “หากยังอยากทำความดีได้โทษ ผมจะให้โอกาสพวกคุณเอง”

คนทั้งหมดล้วนหันไปมองบุรุษที่อยู่กึ่งกลางกลุ่ม ชายคนนั้นมีความสูงเกือบสองเมตร ใบหน้าเข้มีรอยแผลเป็นกากบาทเรียงตามแนวนอนสามชุดอยู่บนหน้าผาก ดวงตาสีนิลทอแววสุขุม ผมสีดำถูกตัดจนสั้น ร่างกายบึกบึนกว่าทุกคน สวมเสื้อคอกลมแขนยาวและกางเกงขายาวสีฟ้าลายหัวกะโหลก หัวเข็มขัดหนังสีดำเป็นโลหะรูปหัวกะโหลกสีเงิน คนรอบข้างก็แต่งกายเหมือนกัน อีกฝ่ายซุ่มมือขวาขึ้นพร้อมกับเดินเหยียบอากาศออกมาอยู่หน้ากลุ่ม

“แกลเป็นพวกหลบหนีออกจากเกาะใจดำงั้นรี” โจรสลัดหนุ่มถามด้วยเสียงนิ่งเรียบ

“เปล่า ผมเป็นคนจากทวีปเรตมุน” ชายหนุ่มจับจ้องบุรุษเบื้องหน้าที่ไม่มีทีท่าเคลื่อนไหว เขาไม่มั่นใจว่าอีกฝ่ายเข้าใจหรือไม่จึงลองถาม “คุณเข้าใจผมแล้วใช่ไหมละ”

“คงหมายถึงหนึ่งในสิบดินแดนเสื่อมทรามสินะ” อีกฝ่ายผงกศีรษะขึ้นลง “ท่านคงเป็นสายลับคอยสังเกตการเคลื่อนไหวของพวกดำข้าเหล่านั้นอืม...”

ทว่าสแทรกทิจิสชั้นสูงของเขาเพิ่งแปลภาษาเพิ่มเติม ทำให้อาเรารู้ว่าตนพูดผิดไปอย่างใหญ่หลวง คำว่า *ไซไหม* จะต้องพูดด้วยคำอีกคำหนึ่ง ส่วนคำที่เขาเอ่ยไปมีความหมายว่า *ขอข้าว*

“แต่พอของพวกข้ายังปล้นไม่สำเร็จ” โจรสลัดหนุ่มส่ายหน้าไปมาแล้วเอ่ยอย่างเสียใจ “จึงไม่มีข้าวให้ท่านสายลับกินตามที่ขอร้องมา”

อาเรสได้แต่เก็บความอายเอาไว้ในใจ ริบเอ่ยเรื่องอื่นแทน “ผมไม่ใช่สายลับ”

“หรือว่าท่านจะเป็นกองหนุนพิเศษที่พอบอก” โจรสลัดหนุ่มโค้งตัวให้อย่างสุภาพ “ขอเชิญท่านไปสังหารคนดำข้าได้เลย รางวัลในวันนี้คือ ข้าคนชั่วหนึ่งคนได้อาหารหนึ่งมื้อ ช่วยเหลือเด็กทารกได้อาหารสิบมื้อ”

“เหรียญสี่เงินได้อาหารหนึ่งมื้อ เหรียญสี่ทองได้อาหารสิบมื้อ” เสียงของโจรสลัดสาวผมสีดำขอยล้นจืดคอด้านหลัง นัยน์ตาสีนิล สูงประมาณ 167 เซนติเมตร มือซ้ายของเธอคลี่กระดาดสีขาวออกพรางก้นหน้าลงไปมองอย่างจริงจัง “แหวนพิเศษสีขาวและสีดำได้อาหารห้าร้อยมื้อ ส่วนแหวนเปล่าทุกสีได้อาหารหนึ่งมื้อ หากฆ่าบุคคลในรูปเหล่านี้สำเร็จ จะได้เลื่อนหนึ่งขั้นนักรบ”

วู้ง!!! สแทรกทิจิสันสูงที่เทียบเคียงภาษาไพธิมมาตลอดหยุดลงที่ 85% ถึงจะยังไม่สมบูรณ์ครบ 100% แต่ก็พอช่วยให้อาเรสรู้เรื่องที่ยึดฝ่ายพูด

โจรสลัดหนุ่มเบื้องหน้าเหยียบอากาศมาหาเขา มือซ้ายของอีกฝ่ายล้วงกระดาดสีขาวแผ่นหนึ่งออกจากกางเกงยื่นส่งมาให้ อาเรสเลื่อนมือขวาไปรับมาเปิดดู ถึงตัวอักษรจะแปลกประหลาดไปบ้าง แต่เขาก็พอเข้าใจคร่าวๆ ถึงรายการของรางวัล มันน่าจะเหมือนกับที่โจรสลัดทั้งสองแจกแจงเมื่อครู่ ทว่าหน้าบุคคลทั้งสิบกลับเป็นสีดำจนหมดสิ้น

“บุคคลในภาพพวกนี้ไม่มีชื่อเลยหรือ” ชายหนุ่มถาม

“เพื่อไม่ให้พวกเราแย่งกันเองจนเสียงาน ตอนจบพอจะเฉลยว่าใครเป็นผู้ฆ่าได้” โจรสลัดหนุ่มมองมาด้วยแววตาเย็นชา “ทำไมกองหนุนพิเศษเช่นท่านถึงไม่รู้กฎพื้นฐานของรางวัลใหญ่ขึ้นนี้”

“เพราะผมไม่ใช่กองหนุนพิเศษ หากแต่เป็นผู้จะมาปลดปล่อยพวกคุณ” อาเรสลั่นวาจาด้วยเสียงหนักแน่น ท่ามกลางสายฝนที่โปรยปรายสายฟ้าร้องโครมคราม ฝนน้ำทะเลเริ่มบ้าคลั่งขึ้นเรื่อยๆ “ไม่มีพ่อคนไหนหรอกที่สอนให้ลูกเป็นฆาตกร พวกคุณแค่โดนพวกเขาหลอกใช้เท่านั้น”

“ไม่! พ่อไม่เคยหลอกพวกเรา” โจรสลัดที่อยู่ห่างไกลตะโกนก้อง ทว่าโจรสลัดหนุ่มเบื้องหน้ากลับเสียบกริบเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

“ขนาดเศษโลหะไร้ค่า พ่อยังเอาไปแปรเปลี่ยนเป็นอาหารมาให้พวกเรากินเลย” โจรสลัดสาวผมดำชี้แจงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“มันมีค่ามากกว่าที่พวกคุณคิดเยอะ” ชายหนุ่มแก้ไขความเข้าใจผิดให้พวกที่กำลังส่งเสียงโวยวาย “แค่เหรียญทองหนึ่งเหรียญ พวกคุณก็

สามารถกินอาหารได้เป็นปี”

“เศษโลหะไร้ค่าแบบนั้นจะทำอะไรได้” โจรสลัดสาวเคลือบมาเย็นอยู่ด้านขวามือของโจรสลัดหนุ่ม เธอชี้มือขวาที่มีแหวนสีชาวมายังเขา “อย่างของต้องสาปชิ้นนี้ หากใครเผลอทำสัญญา จะตายในเจ็ดวัน”

“ฮ่า!!!” อาเรสถึงกับอึ้งต่อคำโกหกที่พวกกลุ่มหัวหน้าใช้ นี่ถือว่าเป็นการหลอกลวงผู้ไร้เดียงสาอย่างแท้จริง ชายหนุ่มลองถาม “พอของพวกคุณเอาแหวนพวกนี้ไปทำอะไร”

“เอาไปให้ท่านปู่ทำลายทิ้งไปละ” โจรสลัดสาวพูดด้วยเสียงเกิดทุนแววตาของเธอเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น “ส่วนท่านพ่อก็จะคอยออกไปหาอาหารมาให้พวกเรากิน”

“คนจากดินแดนเสื่อมทรามแบบแก วันๆ ทำแต่เรื่องชั่วช้า อย่าหวังมาหลอกลวงพวกเราเลย” เสียงตะโกนจากเหล่าโจรสลัดที่อยู่ห่างไปสามสิบเมตร “พวกเราคือวีรบุรุษที่จะมาลงทัณฑ์คนต่ำช้า คนต่ำช้า คน...”

สเทรททิจิสขึ้นสูงของเขากำลังเรียงข้อมูลใหม่ทั้งหมด เพียงชั่วพริบตาสถานการณ์จำลองช่วงการเติบโตของคนกลุ่มนี้ก็ปรากฏเบื้องหน้า

เด็กเหล่านี้ถูกพวกโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำลักพาตัวมาตั้งแต่ยังเป็นทารก พวกมันปลูกฝังและคอยสอนเรื่องผิดๆ โดยบอกว่า การกระทำของพวกตนคือวีรบุรุษ ส่วนคนเบื้องนอกคือพวกเสื่อมทราม แถมยังขัดขวางการเรียนรู้ภาษา ทำให้การเจรจาไม่มีวันเกิดขึ้น

“เสียบ!!!” โจรสลัดหนุ่มเบื้องหน้าร้องตะโกน ทำให้ทุกคนหยุดตะโกนทันที อีกฝ่ายเอ่ยด้วยเสียงทุ้มเข้ม “พวกเจ้าไม่รู้สิหรือว่ามีบางสิ่งที่แปลกประหลาดอยู่ ทำไมคนที่พวกเราไปสังหารส่วนใหญ่ล้วนแต่เอาตัวบังเด็กทารก”

“มาซามูเนะ แกเป็นถึงคนที่ได้คะแนนสูงสุดทุกวิชาของปีนี้ แต่กลับลืมชั่วโมงเรียนประวัติศาสตร์ไปได้ยังไง” โจรสลัดสาวใช้มือซ้ายจับคอเสื้อของบุรุษผู้มีรอยแผลเป็นกากบาทบนหน้าผากสามชุด “ที่พวกมันปกป้องเด็กเหล่านั้น ก็เพราะต้องการส่งไปขายเป็นทาสเท่านั้น ลืมคำสอนของท่านปู่ไป

แล้วหรือ”

“ยายะ เธอไม่เคยคิดบ้างหรือว่า สายตาของคนพวกนั้นไม่เหมือน คนชั่วเลย” โจรสลัดหนุ่มนามมาซามูเนะตะคอกใส่ แล้วเลื่อนมือซ้ายไปจับ มือของอิสตรีผมสีดำ “แล้วเธอไม่แปลกใจหรือ ทำไมพ่อจึงไม่เคยยอมให้ พวกเรานูไปช่วยเหลือคนบนดินแดนเสื่อมทรมาน”

“เพราะมันอันตรายยังไงล่ะ พวกหุ่นพีที่ไปสวนใหญ่ล้วนไม่กลับมา” ยายะตอบกลับด้วยเสียงเศร้า

โจรสลัดหนุ่มมีสีหน้าเจ็บปวดก่อนจะหันมาหาอาเรส แววดตาของ อีกฝ่ายเต็มไปด้วยความสับสน “คนจากดินแดนเสื่อมทรมาน พวกเจ้าเรียก พวกเราว่าอะไร”

“กลุ่มผู้นำสงสารที่โดนพวกโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำลักพาตัวมา” อาเรส เล่าให้อีกฝ่ายฟังจนจบ อิสตรีผมสีดำทำตาเขียวบัดใส่เขา ชายหนุ่มสาบาน ด้วยเสียงมั่นคง “หากที่ผมพูดไปไม่เป็นความจริง ขอให้ฟ้าดินลงโทษ”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้ากล้าทำสัญญากับแหวนวงนี้มั๊ยล่ะ” โจรสลัดสาว ปลอมมือซ้ายออกจากคอเสื้อของมาซามูเนะ เธอเลื่อนมือข้างที่มีแหวนสีขาว วงหนึ่งมาเบื้องหน้า “กล้ายืนยันคำพูดด้วยชีวิตหรือเปล่า”

“ในตอนนั้นผมยังไม่สามารถทำสัญญากับของสิ่งนั้นเพิ่มได้” อาเรส สายหน้า เขาเก็บดาบเซนเบลตรีไวในมือซ้ายลงไปยังเพียวแบล็กพร้อมกับ ถูมือข้างนั้น เผยให้เห็นสัญลักษณ์ที่นิ้วหัวแม่มือ ซี่ กลาง และนาง “หลังจากทำสัญญาแล้ว จะเกิดอักษรพวกนี้ขึ้น”

“อย่ามาโกหก ของแบบนี้สักเอาก็ได้” อิสตรีผมสีดำเงื้อเคียวใน มือขวาขึ้นสูง ประกายอัคคีแล่นวูบวาบจนเกิดเสียงดังเบรียะ! โจรสลัดสาว พาดมันลงมา “ตายซะเถอะ! พวกคนเสื่อมทรมาน”

ในสายตาของอาเรส เขาเห็นมันเคลื่อนลงมาเป็นภาพสโลว์โมชั่น ก่อนที่เขาจะใช้มือซ้ายเลื่อนขึ้นไป เคียวในมือขวาของมาซามูเนะกลับฟาดใส่ เคียวในมือของยายะอย่างรุนแรง ศาสดราทั้งสองลอยกระเด็นขึ้นไปพักหนึ่ง แล้วจึงระเบิด ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นว่า มือขวาของบุรุษผู้นั้นมีผ้าพันแผล

สีชาวดรงนิ้วหัวแม่มือ

“นี่แกคิดจะกฎหรือ” โจรสลัดสาวตะคอก มือซ้ายของโจรสลัดหนุ่มเลื่อนมาดิ่งฝ่าฟันแผลที่นิ้วหัวแม่มือออก เผยให้เห็นอักษรภาษาทารดิซซึ่งเขียนไว้ว่า *บ็อกซริง* อีสตรึมมีสีดำมีแววตาตื่นตกใจ “แกบ้าไปแล้วรึไง ถึงทำสัญญากับแหวนต้องสาป”

“ข้าเสียงทำสัญญาตั้งแต่เมื่อหนึ่งปีก่อน” เสียงเย็นชาของมาซามูเนะสองมือของบุรุษผู้นั้นเลื่อนไปจับหัวใจของยายะ “จำความผิดพลาดในจานแรกของข้าได้ไหม”

“ได้สิ ที่นายปล่อยคนเสื่อมทรมากับเด็กทารกไปไง” ยายะพูดด้วยเสียงสลด “นายจึงถูกทำโทษด้วยรอยแผลเป็นกากบาทบนหน้าผากสามชุด ส่วนเด็กทารกคนนั้นก็ถูกเอาไปขายให้พวกยักษ์กิน”

“ทำไมพ่อถึงรู้ว่าเด็กทารกคนนั้นตายแบบไหน” โจรสลัดหนุ่มมีสายตาเอือมระอา

“เพราะพ่อรู้ทุกสิ่งไง” เสียงเชื่อมั่นของยายะ

“ผิด ข้าให้พวกเขาไปหลบซ่อนที่เกาะสุสานของพวกเขา” ลั่นเสียงแหบพร่า สายฟ้าพลันผ่าลงทะเลด้านขวามือของอาเรส เกิดแสงสว่างวาบฉาบบนใบหน้าของเหล่าโจรสลัดซึ่งกำลังมีสีหน้าตกตะลึง

อีสตรึมมีสีดำส่ายหน้าไปมา ก่อนจะร้องลั่น “นายโกหก! พ่อไม่มีทางหลอกหลวงพวกเรา”

“ยายะ เปิดใจยอมรับความจริงบ้างสิ” เสียงตะโกนของมาซามูเนะโจรสลัดหนุ่มชักมือกลับไปวางด้านข้างลำตัว แล้วหันหน้าไปหาพวกพ้อง “พวกแกจำสีหน้าของพวกพ่อ เวลาได้รับสิ่งของจากพวกเราได้ไหม”

เหล่าโจรสลัดล้วนมีสีหน้าครุ่นคิด โจรสลัดชายคนหนึ่งพูดขึ้น “ใช่ ทั้งที่มันไร้ค่า แต่พ่อกลับยืนยันดีเวลาเห็นเศษโลหะเหล่านั้น”

“ยิ่งเวลาเห็นแหวนต้องสาป พ่อหัวเราะลั่นเลยด้วยซ้ำ” เสียงของโจรสลัดหญิงนางหนึ่ง

อาเรสกวาดตาขวามองเหล่าผู้โดนหลอกหลวงด้วยความโล่งใจ สาวใช้

ที่ซึ้งหลังอยู่เลื้อนมือขวาของเธอมาจับกำไลสีด้านบนข้อมือขวาของเขาเขย่าเบาๆ ชายหนุ่มคิดจะใช้สโตนลิงก์รูปแบบกำไล ทำให้หน้าจอตติดต่อสื่อสารปรากฏขึ้น

‘นายท่านพูดภาษาไพติชได้ยังไง’ เสียงเครียดจากเหมยฮั่ว เธอรัตร่างเขาแน่นกว่าปกติ ‘หรือนายท่านจะเป็นพวกของมัน’

‘เปล่า ผมเพิ่งเรียนภาษาของพวกเขาเมื่อครู’ อาเรสตอบอย่างจริงจัง

‘เป็นไปได้ยังไง ภาษามันเรียนง่ายอย่างนั้นเลยหรอ’ เสียงตื่นตกใจของอิสตรีผมสีม่วง

‘ง่ายออก ภาษาไพติชเกิดจากการนำภาษาเดมดิซผสมภาษาทาร์ดิซ’ ชายหนุ่มแจแจอย่างละเอียด ก่อนจะวกไปจนส่วนสุดท้าย ‘ส่วนตัวอักษรมาจากทั้งสองภาษาเขียนทับกัน แล้วตัดบางส่วนของตัวรอกออก ก่อนจะเติมปลายตัวดใส่หางให้ดูสวยงาม’

‘หา!!!’ สาวใช้ร้องอุทานออกมา

‘ไม่เป็นไรเหมยฮั่ว ใ่ว่างๆ ผมจะสอนให้เอง’ อาเรสมองไปยังโจรสลัดทั้งสองเบื้องหน้า บุรุษผู้มีรอยแผลเป็นกากบาทสามชุดบนหน้าผากหันกลับมาสบตาเขา ชายหนุ่มจึงเอ่ยถาม “พวกคุณจะกลับเนื้อกลับตัว แล้วมาเข้าร่วมกับผมไหม”

“เข้าร่วมสิ” โจรสลัดหนุ่มตอบกลับมา

“ต่อให้ที่พูดมาทั้งหมดเป็นความจริง” ยายะสายหน้าไปมา “แต่สิบเอ็ดวีรบุรุษกับสิบเอ็ดวีรสตรีที่เหลือคงไม่ยอมเชื่อพวกเรานะ” ฉันทันอยากลงมือฆ่าพี่น้องของตัวเองนะ”

อาเรสมองไปยังเหล่าโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำซึ่งกำลังบุกโจมตีวาฬปริศลเผือก แต่เพราะฝนเริ่มตกหนักขึ้นจึงทำให้ระยะการมองเห็นลดลง เขาจึงได้แต่หันกลับมามองหนึ่งบุรุษและหนึ่งอิสตรีจากกลุ่มโจรสลัดที่อยู่ใกล้

“พวกเขาทุกคนล้วนรู้ความจริง” เสียงเย็นชาของมาซามูเนะ ดวงตาของเขาทอแววโกรธ “แต่กับพวกผู้สืบเชื้อสายของพวกเขาพอ คงต้องฆ่าทิ้งเท่านั้น”

โจรสลัดหนุ่มชูมือขาขึ้นสูง ในเวลาเดียวกันนั้นสายฝนก็หยุดสาดเท แสงดาราดายลงสู่ผืนมหาสมุทร มือขวาของอีกฝ่ายมีก้อนหินขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบเซนติเมตรปรากฏขึ้น มันส่องแสงสีแดงออกมาจนทั่ว บุรุษผู้มีรอยแผลเป็นกากบาทสามชุดบนหน้าผากพลันเก็บหินเรืองแสงก้อนนั้นเข้า ออกอยู่สิบสองรอบ ก่อนจะโยนขึ้นสู่เบื้องบนสูงเกือบหนึ่งร้อยเมตร

เหล่าโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำแบ่งออกเป็นสามส่วน กลุ่มแรกซึ่งมีอยู่ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดยังคงรพัวพันกับพวกคนของแกรนด์กิลด์ ส่วนกลุ่มที่สองซึ่งมีคนประมาณสามในสิบลอบโจมตีใส่คนกลุ่มแรกจากด้านหลัง

ทว่ากลุ่มที่สามซึ่งเป็นคนที่เหลือพลันย้อนกลับไปยังวาฬรีคส์สินลทั้งสิบสองลำ เพียงพวกเขาลงไปบนหาดฟ้าเรือสีดำ โคมสีดำพลันเคลื่อนออกจากฐานทรงรีซึ่งอยู่ด้านล่าง มันเข้าปกคลุมรอบเรือลำนั้น ก่อนจะดำลงไปใต้ผิวน้ำอย่างรวดเร็ว

“กฎที่พ่อสอน แฝงตัวในกลุ่มคอยบ่อนทำลายเวลาเปิดศึก ยึดพาหนะของศัตรูเพื่อลดทอนกำลังใจ” เสียงเยียบเย็นของโจรสลัดหนุ่มที่ชวนให้รู้สึกสยอ “พ่ออาซึ่ ผมจะล้างแค้นให้พ่ออย่างแน่นอน”

“ล้างแค้น...ท่านพ่ออาซึ่ของข้าตายในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่กลางทะเลไม่ใช่เหรอ” อีسترมส์ดำถามขึ้นด้วยสีหน้าเลอหลา บุรุษมส์ดำยังคงนั่งเงียบไม่ตอบวาจาใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงมือขวาที่แบไปข้างหน้าของโจรสลัดสาวคนหนึ่งจ้องหือยคอรูปร่างหัวใจสีแดงก็ปรากฏ “นี่มันของที่ฉันให้ท่านฟิโรนี่นา”

“เมื่อพวกมันจับได้ว่า พวกเราสงสัยในการกระทำ” เสียงวิเคราะห์ของมาซามูเนะ “พวกมันจะส่งให้พวกเรากลับไปโจมตีวาฬรีคส์เผือกแบบตอนนี้ ส่วนกองหนุนพิเศษซึ่งเข้ามาช่วยเหลือในช่วงปลายศึก จะทำที่เป็นอย่างพวกเรานี้ แต่ความจริงพวกมันจะแอบสังหารพวกเราก่อนอรุณรุ่งอย่างแน่นอน”

“ฉันไม่สนใจเรื่องพวกนั้น นายไปเจอจี้หือยคนนี้จากใคร” โจรสลัดสาวถาม

“จากพ่ออาซึ่ซึ่งกำลังใกล้จะตาย” เสียงเกรี้ยวกราดของโจรสลัดหนุ่ม

สองมือของบุรุษผู้นั้นสวมจี๋ห้อยคอสีแดงลงบนคอของยายะ “พี่เขานี้จากการสังหารกลับมาถึงบนเกาะ ก่อนจะสิ้นใจ เธอก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ข้าฟัง”

“แปลว่าท่านที่ถูกพวกพ่อฆ่าหรือ” อิศตริยมสีดำน้าตาไหลนองใบหน้า “ฮือๆ ท่านพี่ที่น่าสงสาร”

“พวกเราด้วย” จีรสลัดหนุ่มมองเพื่อนสาวด้วยแวตาดำเย็นชา

“เกี่ยวอะไรกับพวกเรา” อิศตริยมสีด้าโพล่งถาม

“พวกเรากำลังอยู่ในสถานการณ์เดียวกับพี่อาซาฮี” เสียงเหนื่อยใจของมาซามูเนะ

“หา!! ฉันไม่เคยสงสัยเลยนะ ทำไมพ่อถึงส่งฉันมาตายล่ะ” ยายะหันหลังกลับไปมองพวกพ้อง “หรือในกลุ่มของพวกเรา นอกจากเจ้าบ้าคะแนสูงนี้แล้ว ยังมีคนอื่นที่รู้เรื่องนี้อีก”

คนกว่าครึ่งยกมือซ้ายขึ้นสูง จีรสลัดสาวพลันหันกลับมามองจีรสลัดหนุ่ม “นายบอกคนตั้งเยอะ แต่กลับไม่ยอมบอกฉันเลย ทำไมถึงโหดร้ายกับเพื่อนในวัยเด็กแบบนี้”

“มีใครเชื่อว่า ยัยนี้จะเก็บความลับอยู่บ้าง” เสียงขบขันของมาซามูเนะดังขึ้น ก่อนจะหันไปมองพวกพ้องด้านหลัง “หากตอบว่าเชื่อ จงตั้งร่างลงไปโน่นน้ำ แล้วอย่าให้หัวขึ้นมาอีกชั่วชีวิต”

เมื่อไม่มีใครตั้งร่างลงไปแม้แต่คนเดียว ยายะก็หันมองไปมาด้วยท่าที่แปลกใจ ก่อนจะเอ่ยถาม “ทำไมล่ะ พวกเราเป็นเพื่อนที่เชื่อใจกันไม่ใช่หรือ”

“เพราะเธอมันชื่อ โกหกใครไม่เป็น” นิ้วชี้มือซ้ายของจีรสลัดหนุ่มเลื่อนไปจิ้มหน้าผากของจีรสลัดสาว “พวกเราเคยลงมติว่า ละทิ้งเธอไว้เพื่อความปลอดภัยของส่วนรวม”

อาเรสเห็นด้วยกับอีกฝ่าย เพราะเขาเองก็พบว่า พวกอิสตรีส่วนใหญ่ที่เขารู้จักมักโกหกไม่เก่ง ชายหนุ่มจึงผงกศีรษะขึ้นลงเป็นเชิงเห็นด้วย แต่พอตาขวาเหลือบไปเห็นพวกที่กำลังพุ่งมาจากรอบด้านก็ต้องลอบกลืนน้ำลาย เพราะมีจำนวนเกือบครึ่งหมื่น

“พวกกองหนุนพิเศษคงมาถึงแล้วสินะ” มาซามูเนะหันกลับมามอง

มือขวาของเขาถือแหวนสีดำไว้สองวง “พวกข้าจะฆ่าคนพวกนี้เอง ส่วนพวกคุณเชิญลงไปจัดการเรื่องด้านล่าง”

“แต่ว่า...” อาเรสเอ่ย

“นี่คือเหยื่อของพวกข้า” อีกฝ่ายพูดตัดบท “คนในกลุ่มกบฏของข้าทุกคนจงทำสัญญากับแหวนต้องสาป เดียวนี้”

ชายหนุ่มมองไปยังพวกพ้องด้านหลังของมาซามูเนะ แต่ละคนเริ่มแจกจ่ายแหวนสีขาวยุติและดำให้เพื่อนด้านข้าง พวกเขาทำสัญญากับแหวนพวกนี้อย่างว่องไว เพียงชั่วพริบตา ถึงดวงตาของชายหนุ่มจะไม่เห็นแสงสีทองแบบลูกสาวตัวน้อย แต่เขาก็เชื่อว่าคนพวกนี้จะต้องมีค่าพลังสมดุลเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 3,000 หัวใจทอง

มือขวาของโจรสลัดหนุ่มสูงขึ้นสูง ก่อนจะใช้มือซ้ายดึงผ้าคลุมสีฟ้าออกแล้วพลิกกลับด้านหลังเผยให้เห็นสีขาว จากนั้นจึงสวมลงไปอย่างคล่องแคล่ว ทำให้พวกที่อยู่ด้านหลังกว่าครึ่งเริ่มทำตาม ส่วนคนที่ไม่รู้เรื่องก็ได้รับผ้าคลุมสีขาวจากคนด้านข้าง รวมถึงยาเยซึ่งได้รับผ้าคลุมสีขาวจากมือของมาซามูเนะ

“ไปกำจัดพ่อปลอมๆ ของพวกเราให้ที แต่ระวังไว้ด้วย อีกฝ่ายเก่งมาก” เสียงทุ้มเข้มของโจรสลัดหนุ่ม บุรุษผู้นั้นหันกลับไปตะโกนก้อง “ถึงเวลาล้างแค้น!!!”

จุ๋ๆ ก็มีคนอีกสิบเอ็ดกลุ่มทะยานร่างเหียบอากาศด้วยรองเท้าบูตซึ่งส่องแสงสีเขียว พวกเขาเหล่านั้นขึ้นไปยืนผ่นานฟ้าตามจุดต่างๆ ที่ระดับความสูงเดียวกับที่อาเรสยืนอยู่ พวกนั้นต่างกลับด้านผ้าคลุมสีฟ้าให้เป็นสีขาวเหมือนกับพวกมาซามูเนะ ส่วนคนที่ไม่มีก็ได้เพื่อนด้านข้างยื่นให้

เมื่อเห็นแนวตามุ่งมั่นของคนพวกนี้ อาเรสได้แต่ผงกศีรษะขึ้นลง เมื่อเขาหันมองไปรอบด้านก็เห็นพวกกองหนุนพิเศษลอยมาจากทุกทิศทางจนเป็นวงล้อมขนาดใหญ่ที่พร้อมจะกลืนกินทุกสรรพสิ่ง ชายหนุ่มหันกายไปด้านหลังพร้อมเรียกมิดลันส์ทองออกมาถือไว้ในมือขวาสีเลื่อม เขาใส่พลังกระสุนติดตามลงไป ทำให้แสงสีแดงแล่นวูบวบบนมิดลันส์เหล่านั้น

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษและพลังชีวิตของผู้เล่นลดลงอย่างละ 5,000 หัวใจของ กระสุนติดตามีพลัง 10,000 หัวใจของ หากปล่อยออกจากมือ พลังจะสลายไปภายใน 15 วินาที

ขณะที่ระยะห่างเหลือเพียงแค่หนึ่งร้อยเมตร เขาก็ขว้างมันออกจากมือจนเกิดเส้นแสงสีแดงที่สายพุ่งไปด้านหน้า ตรงไปยังวงล้อมที่กำลังตีกรอบเข้ามา เพียงมันหยุดลงบริเวณสี่แถวแรกของศัตรู ก็มีเสียงร้องตะโกนดังออกจากปากของอาเรส

“ย้าย!!!”

ชายหนุ่มตั้งสมาธิขึ้นสูงควบคุมให้มีดสั้นเหล่านั้นเคลื่อนเป็นวงกลมจากซ้ายไปขวาตามเข็มนาฬิกา พร้อมกับร่างกายของเขาซึ่งหมุนตามไปด้วย ลำแสงสีแดงที่สายพุ่งผ่านลำคอของศัตรูในแถวทั้งสี่จนเกิดเสียงดังจึกอย่างต่อเนื่อง นอกจากเสียงดังกล่าวดังแล้วยังมีวงแหวนสีแดงสว่างที่กำลังถูกวาดยาวไปตามทิศทางที่มีดสั้นนั้นพุ่งผ่าน แม้จะมีบางคนหลบได้ แต่เกือบ 90% ในแถวทั้งสี่ล้วนถูกโจมตีจนสิ้นชีพ

เวลาเพียงแค่สามวินาทีที่ชายหนุ่มหมุนกายหนึ่งรอบก่อนจะหันหน้ากลับมายังทิศเดิมพร้อมมีดสั้นสี่ท่อนทั้งสี่ ร่างของศัตรูเกือบหนึ่งพันคนก็ตกลงสู่ท้องทะเลที่เพิ่งสงบนิ่งหลังจากพายุผ่านไป เสียงดังตูม! ซ่า! และเกิดระลอกคลื่นบนผิวน้ำมหาสมุทรมิซึคาซาย

ทว่าการโจมตียังคงไม่จบสิ้น ยังเหลือเวลาอีกประมาณห้าวินาที ชายหนุ่มจึงบังคับให้มีดสั้นเหล่านั้นเคลื่อนไปยังสี่แถวถัดไป แต่พวกศัตรูแถวหลังไม่ได้โง่งมยื่นเหยียบอากาศรอรับความตายเหมือนศัตรูแถวหน้า ทัวร่างของพวกมันเปล่งแสงสีขาวออกมา

อาเรสเชื่อมั่นว่ามีดสั้นของเขาจะต้องทะลุวงผ่านร่างของพวกมันไปได้ ซึ่งศัตรูกลุ่มนั้นก็คงคิดเหมือนกัน คนที่อยู่ใกล้จึงใช้สองมือที่เปล่งแสงสีขาวมากกว่าส่วนอื่นคว้ามิดสั้นเอาไว้ ถึงสองมือของพวกมันจะมีโลหิตไหลริน แต่แสงสีขาวกลับเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ชายหนุ่มพยายามควบคุมให้มีดสั้นเคลื่อนผ่านไป แต่ไม่อาจทำให้

มีดสั้นเหล่านั้นหลุดออกมาได้ จนกระทั่งแสงสีแดงสูญหายไปตามเวลา มีดสั้นสีทองทั้งสี่เล่มถูกศัตรูสี่คนเคลือบแสงสีแดงลงไป พวกมันต่างขว้างกลับมาด้วยสายพลังกระสุนพิฆาต ทว่าก่อนจะถึงจุดที่เขายืนอยู่ มีดสั้นทั้งสี่เล่มพลันแตกกระจายออกดูจู่หน้าผ่น เขาเพิ่งเคยเห็นวิธีใช้แบบนี้เป็นครั้งแรกจึงไม่ทันตั้งรับ

‘นายท่าน อย่าขยับนะ’ เสียงของเหมยฮั่วดังขึ้น เธอยื่นมือขวามาเบื้องหน้า เกิดโล่สี่เหลี่ยมผืนผ้าสีฟ้าลึบไปตั้งรับเศษโลหะสีแดงทั้งหมด ‘ของแค่นี้ไม่มีวันผ่านสายพลังโลหิตทักซ์ของฉันได้หรอก’

เมื่อเศษโลหะชิ้นสุดท้ายกระแทกใส่โล่สีฟ้า สาวใช้ก็สลายโล่พวกนั้นจนหมดสิ้น เธอหอบหายใจเข้าออกถี่รัว ความร้อนจากร่างกายของอิสตรีผสมสีม่วงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

‘ฉันคงช่วยอะไรไม่ได้มาก ขอโทษด้วยนะคะ’ เสียงอ่อนล้าของเหมยฮั่วแขนทั้งสองข้างของเธอซึ่งเคยกอดบริเวณเอวได้เลื่อนขึ้นมายังบริเวณลำคอ ‘ขอวางแขนไว้ตรงคอหน่อยนะคะ เพราะแรงฉันเหลือน้อยเต็มที่แล้ว’

อาเรสได้แต่สำนึกผิดกับความผิดพลาดของตน หากในตอนนั้นเขา รู้ตัวว่าศัตรูอยู่ด้านหลัง อิสตรีผสมสีม่วงคงไม่ต้องโจมตีก่อนแม้แต่ครั้งเดียว คนที่จะโดนส่งมายังสถานที่แห่งนี้คงจะมีเพียงแค่เขาเท่านั้น ยิ่งพอนึกไปถึงลูกในท้องของเธอ กับสิ่งที่ตนจะต้องทำให้ แก้มของเขาก็ร้อนผ่าวขึ้นอีกครั้งอยู่ดีฯ ไหล่ซ้ายของชายหนุ่มพลันถูกจับไว้นั่น คนที่เคลื่อนไหวมายืนอยู่ด้านซ้ายมือคือมาซามูเนะ

“ใครคือคนที่ฆ่าพี่อาซาฮิของพวกข้า” อดีตโจรสลัดหนุ่มร้องตะโกน

“โอ้หนู อย่าปล่อยยให้คนเสื่อมทรมานหลอกลวง” เสียงเปี่ยมเมตตาของบุรุษชราดังขึ้น ชายคนนั้นสวมผ้าคลุมสีฟ้าลายหวักระโหลกเหมือนเช่นทุกคน สูงประมาณ 174 เซนติเมตร กำลังเคลื่อนกายออกจากวงล้อม สองมือยื่นมาเบื้องหน้า เอ่ยเสียงจริงจัง “กลับมาเป็นวีรบุรุษร่วมกับพวกเราเถอะ อย่าปล่อยให้ความชั่วครอบงำจิตใจ”

“ฮือๆ” น้ำตาพลันไหลรินลงอาบแก้มของมาซามูเนะ มือขวาของเขา

ปรากฏมิดสันส์ฟ้าเล่มหนึ่งแทงใส่หัวไหล่ของอาเรสเสียงดังฉึก! และท่าขาของเขาก็เตะใส่ขายโครงด้านซ้ายของอาเรสจนเกิดเสียงดังโครม!

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผู้เล่นติดพิชชาด้าน ทำให้ร่างกายของผู้เล่นขยับไม่ได้เป็นเวลา 1 ชั่วโมง

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผลจากสนับแขนหีนินยาง ทำให้พิชชาด้านค่อยๆ หายไปใน 1 วินาที

อาเรสร่วงลงสู่เบื้องล่าง เนื่องจากพิชชาด้านทำให้คลื่นใสสองชั้นตรงปลายเท้าสลาย แต่พออาการติดพิชหายเป็นปกติทั้ง เขาก็รีบใช้เทวาล่องย้อนกายไว้ ตาขาวจ้องมองบุรุษผู้ซึ่งทิ่มแทงเขาอยู่เมื่อครู่ด้วยความรู้สึกสับสนในการกระทำของอีกฝ่าย

“พวกเราสำนึกผิดแล้ว” เสียงสะท้อนของมาซามูเนะ

ทันใดนั้น สองมือของเหล่ากบฏก็เลื่อนไปจับผ้าคลุมสีขาวของตน พวกเขาพลิกด้านที่เป็นสีฟ้าลายหวัะโหลกขึ้นมาคลุมร่างกาย กองกำลังกบฏเกือบหนึ่งพันสองร้อยคนพุ่งเข้าไปสวมกอดเหล่าโจรสลัดของกองหนุนพิเศษ แต่ละคนล้วนส่งเสียงโห่ออกมาพร้อมพร่ำบ่นว่าสำนึกผิดแล้ว

ทว่ายายะกลับพุ่งร่างลงมาหาอาเรส เธอใช้มือขวาดึงมิดสันส์ฟ้าออกพร้อมเหวี่ยงจากขวดยาวในมือซ้ายให้ ชายหนุ่มใช้สายพลังหัตถ์ตะวันรักษาบาดแผลของตน ก่อนจะเคลื่อนร่างกลับขึ้นไปยังตำแหน่งเดิม โดยครั้งนี้มีอดีตโจรสลัดสาวอยู่ด้านซ้ายมือ

“มาซามูเนะ!!! แกมันต่ำช้ายิ่งนัก” อีสตรีผมสีดำร้องตะโกนสุดเสียง โจรสลัดหนุ่มซึ่งถูกดาบปลายอ้อมกอดออกจากโจรสลัดชรา แล้วหันกลับมามอง ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาเหมือนคนกำลังสำนึกผิด ยายะตวาดด้วยเสียงเย็นชา “แกกลัวตายใช่ไหม ถึงกลับไปเข้าร่วมกับพวกที่ฆ่าท่านพี่ของฉัน”

“ยายะ อย่าปล่อยให้พวกคนเสื่อมทรามหลอกลวงสิ” เสียงจริงใจของมาซามูเนะ เขาหันไปสวมกอดบุรุษชราผู้นั้น “มีแต่คนพวกนี้เท่านั้นที่เป็นคนดีบนทาร์ช ดังนั้นพวกเราจึงต้อง...”

“แกตายซะ!!!” อดีตโจรสลัดสาวพุ่งร่างไปหาอีกฝ่าย ทว่าโจรสลัด

หนุ่มคนนั้นกลับหันมา มือขวาของเขาขว้างมีดสั้นสี่ฟ้าซึ่งส่องแสงสีแดงมาอย่างรวดเร็ว มันปักเข้าหน้าท้องของหญิงสาว ร่างของเธอกระเด็นถอยหลังกลับมาอยู่เบื้องหน้าของอาเรส มือซ้ายของชายหนุ่มขยับไปดันร่างของเธอไว้ โลหิตไหลออกจากปากอิสตรีมีสีดำมีขาดสาย “นี่แก! อ้อกก!!!”

อาเรสเลื่อนมือขวาดึงมีดสั้นออกจากหน้าท้องด้านซ้ายของเธอ โลหิตสดๆ ไหลออกมาไม่หยุด เขารู้สึกโกรธบุรุษเบื้องหน้าจนอยากจะฆ่าให้ตาย ทว่าวงล้อมที่กำลังเคลื่อนมาจากรอบด้าน ทำให้เขาไม่สามารถตัดสินใจอย่างสิ้นคิดเหมือนในยามปกติ

‘พาเธอมาให้ฉันรักษาสิ’ เสียงแผ่วของสาวใช้ ชายหนุ่มใช้สายพลังกระสุนติดตามเคลือบผ้าคลุมสีขาวของอิสตรีมีสีดำ ร่างของเธอลอยขึ้นมาอยู่เบื้องหน้า มือขวาของหญิงสาวที่มีแสงสีรุ้งพลันทาบลงไป ‘รอยแผลแค่นี้รักษาแบบเดียวก็หายแล้ว แต่ระวังคนพวกนั้นเข้ามาขัดขวางการรักษาให้ที’

“พวกท่านกองหนุนพิเศษโปรดให้โอกาสพวกเราทำความดีด้วยเถอะ” มาซามูเนะชี้มือขวามาหาเขา เพียงบุรุษชราพยักหน้าขึ้นลง คนรอบข้างก็ล้วนสลายกายทิพย์ ไจรสลัดหนุ่มหันมาคลี่ยิ้มอย่างชั่วร้าย มีดสั้นสี่ฟ้าปรากฏขึ้นในมือซ้ายและขวา “ดังนั้นพวกเราจึงต้อง...ฆ่าพวกท่าน”

มีดสั้นในมือซ้ายของไจรสลัดหนุ่มแทงใส่กึ่งกลางหน้าผากของบุรุษชรา เสียงดังฉึก! และเสียงนั้นดังกึกก้องไปทั่วอาณาบริเวณ ชายหนุ่มกวาดตามองไปโดยรอบ เขาพบว่าทุกคนในกองทัพบกฏที่เพิ่งแปรพักตร์กลับไปเมื่อครู่ใช้มีดสั้นในมือของพวกเขาจ้วงแทงคนในกองหนุนพิเศษจนหมดสิ้น

พวกเขาต่างปลดทรัพย์สินจากศพเหล่านั้น ก่อนจะโยนลงทะเลเบื้องล่าง เกิดเสียงดังจ๋อม! ซ่า! มีขาดสาย ส่งผลให้ทะเลที่เพิ่งสงบจากฝนพระล่อกลากลับมาสั่นไหวอีกครั้ง ส่วนคนในกลุ่มมกบฏที่ยึดของมีค่าหลากหลายแบบก็เคลื่อนมาโอบล้อมรอบด้าน

บุรุษผู้มีรอยแผลเป็นกากบาทบนหน้าผากสามชุดเคลื่อนเข้ามาใกล้ มีดสั้นสี่ฟ้าทั้งสองเล่มซึ่งเปราะเปื้อนคราบโลหิตถูกโยนทิ้งลงสู่เบื้องล่างให้จมลงไปในทะเล อดีตไจรสลัดหนุ่มคนนั้นเคลื่อนมาสวมกอดยายะจากด้านหลัง

อย่างอ่อนโยน

“ขอโทษด้วยนะที่ขวางมีดสั้นไป” เสียงอบอุ่นของมาซามูเนะดังขึ้น

“ไม่ให้ภัย!!” อีสตริမ်มสิดำสวนกลับเสียงแข็ง เธอส่ายหน้าไปมา ดวงตาสีดำจ้องเขม็ง “ทำไมทุกคนไม่บอกก่อน ฉันจะได้เล่นละครด้วย”

“หากบอก ละครคงล่ม” เสียงระอาใจจากคนรอบด้านดังขึ้นพร้อมกัน

“กระซิกๆ นี่ทุกคนรวมหัวกันแกล้งฉันอีกแล้ว” อติตโจรสลัดสาวยกสองมือขึ้นปิดใบหน้าร้องไห้ร้องไห้ “ขนาดคนที่เคยบอกว่าจะเป็นผู้ชายให้ยังโจมตีฉันได้ลงคอ”

“ผิด พี่ไม่เคยคิดจะโจมตีน้องเลย แต่น้องดันหลบไม่พ้นเอง” มาซามูเนะโยนร่างของยายะไปให้พรรคพวกที่เป็นอติตโจรสลัดสาวด้านหลังรับไว้ แล้วเคลื่อนมาหาอาเรส มือขวาซึ่งจับใบมีดยื่นด้ามจับมีดสั้นสีฟ้าเล่มหนึ่งมาให้ “หากท่านยังโกรธเรื่องเมื่อครู่ เชิญใช้ของสิ่งนี้แทนจนกว่าจะพอใจ แต่ถ้าข้าตาย ช่วยนำพาพวกเขาต่อด้วย”

“ทำไมถึงไม่สู้แต่แรก” อาเรสถาม

“พวกเราไม่สามารถโจมตีในขณะที่พวกเขาใช้วิชาเทพขาวได้” มาซามูเนะเอ่ยด้วยเสียงหนักแน่น ก่อนจะค้อมศีรษะลง “ในแผนของข้าจึงเน้นลอบโจมตีแบบเมื่อครู่”

“ถ้าผมไม่อยู่รับร่างของยายะละะ” ชายหนุ่มถามด้วยความรู้สึกโกรธอีกฝ่ายยกมือขวาขึ้น ท้องทะเลด้านล่างมีคนในผ้าคลุมสีขาวปรากฏกายขึ้น เกือบสามสิบคน เขาจึงรู้ทันควันว่า บุรุษมสิดำเบื้องหน้าเตรียมการอย่างละเอียดถี่ถ้วน “ผมคงผิดเองที่อยู่เกะกะ ต้องขอโทษด้วย”

“กร๊ืด!!! ในแผนของไอ้บ้าคะแนนแบบนี้ ฉันเป็นผู้เสียสละตั้งแต่แรกเลยหรือ” ยายะตะโกนสุดเสียง เธอใช้รองเท้าที่มีออราล์มพาร่างกายเคลื่อนมายืนอยู่ด้านหลังของมาซามูเนะแล้วกระโดดขึ้นหลัง “ฉันจะล้างแค้น”

จับ!!! อีสตริမ်มสิดำกดลงที่ตึงหูซ้ายของบุรุษมสิดำ

“นี่ข้ากำลังพูดเป็นงานเป็นการอยู่นะ” เสียงดุของมาซามูเนะ แม้บุรุษผู้นั้นจะมีเลือดไหลออกจากหูหยดลงบนไหล่ซ้าย แต่ก็ยังคงมีสีหน้า

เครื่องขีมี มีดสั้นบนมือขวามันตรธานไป “ถ้าท่านไม่คิดจะลงโทษ เชิญลงไป
กำจัดพวกมันได้เลย ส่วนพวกข้าจะช่วยรุมโจมตีพวกที่หนีออกมาให้เอง”

“ระวังตัวด้วย” อาเรสเตือนแล้วหันหลังกลับไปมองวาฬรีคัสเผือก

บัดนี้พวกสวมผ้าคลุมสีฟ้าลายหวัะะโหลกกำลังถอยหนีจากวาฬรีคัส
เผือก ทว่ากลับถูกคนสวมผ้าคลุมสีขาวยลิบทองนับพันรุมสังหารอย่าง
ต่อเนื่อง แต่ยังมีโจรสลัดกลุ่มหนึ่งที่มีสีทองคลุมรอบร่างพุ่งมาทางนี้ ใครก็ตาม
ที่เข้าไปขวางล้วนต้องสิ้นชีพ

“นั่นมันพวกพ่อใหญ่ ทั้งหมดนี่เดี๋ยวนี” เสียงตะโกนร้อนใจของ
มาซามูเนะ ทว่าพรรคพวกรอบข้างกลับไม่ยอมหลบหนีสักแม้แต่น้อย “พวกแก
หนีไป!!!”

“ไม่!!” เสียงตะโกนอันห้าวหาญของคนในแนวป้องกัน “เมื่อหัวหน้า
ไม่คิดหนี พวกเราก็คงไม่หนี ย้าก!!!”

เหล่าผู้กล้าหาญทั้งหลายร้องต่างพุ่งผ่านอาเรสไปด้วยความเร็วสูง แต่
ในสายตาของชายหนุ่มมันช่างเชื่องช้า พริบตานั่นสแทรกทิจิสันสูงของเขาก็
เห็นภาพคนพวกนั้นต้องตายอย่างฉับพลันด้วยสายพลังประจุเทพ เพียง
มโนภาพหายไป ชายหนุ่มก็เคลื่อนร่างไปด้วยความเร็วสูง แซงพวกมาซามูเนะ
ไปในชั่วอึดใจ

ฟิ้ว!!! สายลมพล้วผ่านร่างกาย

ตาขาวจับจ้องแต่ศัตรูสีสืบแปดคนที่กำลังพุ่งร่างมาอย่างรวดเร็ว
พวกมันแต่ละคนล้วนสูงเกือบสองเมตร รูปร่างกำยำจนเห็นมัดกล้ามเนื้อ อีก
ไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตรจะเข้าระยะปะทะ มันอาจเป็นเวลาเพียงแค่นับวินาที
แต่สแทรกทิจิสันสูงของเขายกกว่าต้องโจมตีคนเบื้องหน้าสุดให้ได้ก่อน
หลังจากนั้นค่อยใช้สองมือกระแทกร่างของอีกฝ่าย แล้วกระชากผ้าคลุมสีฟ้า
ของมันให้กระจายชุดใส่พรรคพวกด้านหลังด้วยสายพลังกระสุนติดตาม

“เหมยฮั่ว ลอยฟ้าสักครู่หนึ่งนะ” ลั่นวาจา แสงสีแดงก็ฉาบทั่วร่าง
ของเธอ อัสตรีผสมสีม่วงพลันลอยขึ้นไปเกือบสามร้อยเมตรในชั่วอึดใจ “ไม่
ต้องห่วง อีกไม่เกินสิบวินาที ผมจะรอรับเอง”

ทัวร่างของอาเรสเปล่งแสงสีทองออกมา เขาประจุกพลังถึงขีดสุดเพื่อเข้าปะทะกับศัตรูเบื้องหน้า ทว่าผู้ถูกเรียกพ่อใหญ่กลับมิได้ลดความเร็วลงเลยแม้แต่น้อย ศีรษะล้านโล่งของมันสะท้อนแสงดาวราววับ นัยน์ตาสีดำพลันเปล่งประกายแห่งชัยชนะ เมื่ออยู่ห่างแค่สามเมตร แสงสีทองรอบร่างของมันพลันกระจายไปโดยรอบเป็นทรงกลม

‘อาณาเขตเทพ’ อาเรสถึงกับสะดุ้งกับสายพลังที่อีกฝ่ายใช้

เพียงแสงสีทองครอบคลุมมาจนถึงพื้นที่ที่เขายืนอยู่ ร่างกายของชายหนุ่มก็รู้สึกหนักอึ้ง ไม่สามารถแม้แต่จะหายใจ ส่วนร่างของศัตรูเบื้องหน้ากลับพุ่งผ่านเขาไปดุจวิญญาณร้าย พอแสงสีทองที่ทาบทับหายไป ก็เกิดเสียงเปรี้ยง! ผีเยาะ! ขึ้นทัวร่างของเขา ประจุกเทพทัวร่างแตกสลายไปจนหมด ทว่าพลังโจมตีของศัตรูยังไม่จบสิ้น

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังชีวิตของผู้เล่นลดลง 20,000 หัวใจทอง

แค่การปะทะครั้งแรก พลังชีวิตของเขาก็เหลือเพียงแค่ 2,000 หัวใจทองเศษ ชายหนุ่มรีบปลดพลังจากไฉพิ้งออกมาในบัดดล แล้วหมุนกายหันไปมองเหล่าศัตรูที่พุ่งผ่านไปเกือบสามสิบเมตร พวกมันงอแขนกลับมาด้านหลังเหมือนเตรียมตัวแทงกลุ่มของมาซามูเนะซึ่งอยู่ห่างไปเพียงยี่สิบเมตร

ทว่ากลับมีคนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทอง ส่วนสูง 184 เซนติเมตร มีหนวดสีแดงยาวถึงเอว ปรากฏกายขึ้นด้านหลังของคนทีอาเรสเพิ่งต่อสู้ด้วยมือขวาของบุรุษผู้นั้นโผล่พ้นออกจากผ้าคลุมแล้วพุ่งเข้าไปจับหลังคอของอีกฝ่าย ประกายแสงสีทองระหว่างสองคนแตกกระจายไปรอบด้าน เพียงชั่วเสี้ยววินาทีที่แสงสีทองปกคลุม ทั้งสองคนต่างก็สลายหายไป

คนจากแกรนด์กิลด์ผู้นั้นมิได้หยุดการโจมตี มือข้างนั้นคว้าลำคอของศัตรูเสียงดังหับ! แล้วเคลือบแสงสีแดงทั่วเสื้อผ้าของเหยื่อ ก่อนจะโยนให้มันลอยกระแทกใส่พวกฟองด้านหลัง ทำให้พรรคพวกของมันทั้งสี่สิบเจ็ดคนต้องทะยานหลบหนีไปมา

ในจังหวะเดียวกับที่แสงสีแดงสลายไปจากร่างของผู้ถูกจับโยน บุรุษ

ชราในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองก็เอ่ยด้วยเสียงเยียบเย็นที่แสนแหบพร่า “มาทั้งที ทำไมไม่หยิบของติดไม้ติดมือกลับไปเถอะๆ ละ”

สิ้นวาทะดังกล่าวก็มีคนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองอีกเก้าคนปรากฏกายอยู่ด้านหลังของผู้เฒ่าคนนั้น ถึงจะไม่เห็นร่างกายของคนพวกนั้นที่อยู่ใต้ผ้าคลุม แต่รัศมีก่อดันที่ปลดปล่อยออกมาถึงบ่งบอกว่าต้องเป็นยอดฝีมือของแกรนด์กิลด์เจกเช่นเดียวกับบุรุษชราผู้มาก่อน

“หรือเดี๋ยวนี้โจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำ...” บุรุษชรายกสองมือขึ้นทอดอก “ตกต่ำลงจนเป็นแค่พวกมือบอน ชอบขูดขีดกำไรบ้านคนอื่นเล่นเท่านั้น”

“อย่าคิดว่าพวกข้ากลัวกันนะ” เสียงหัวเราะของคนที่อาเรสรู้สึกด้วยเมื่อครู่ มันเคลื่อนร่างไปยืนอยู่กลางกลุ่มพร้อมเลื่อนมือขวาไปเบื้องหน้า “ข้าพ่อใหญ่อันดับสิบ แค่นี้ก็รื้อมอยากจิบสุรา จึงคิดกลับเกาะใจดำเร็วกว่าปกติต่างหาก”

“ข้ากับตันวาฟริคส์เผือกหมายเลข 3 นึกก็รื้อมอยากจิบสุราที่เกาะใจดำ” บุรุษชราจากแกรนด์กิลด์หมู่มือขวาขึ้นสูง เหล่าคนในแกรนด์กิลด์เกือบสามร้อยที่เพิ่งมาถึง กระเจยตัวสร้างวงล้อมสามชั้นรอบพื้นที่แถบนี้ มือขวาของคนผู้นั้นตวัดลงมาพร้อมแสงสีดำที่ห่อหุ้มจนทั่ว “จึงอยากให้เจ้าพาเที่ยวสักครั้งก่อนจะแก่ตาย”

“เกาะใจดำไม่ต้อนรับคนใจดี” พ่อใหญ่อันดับสิบโผล่ขึ้น

มือขวาของกับตันวาฟริคส์เผือกหมายเลข 3 เลื่อนลงมาทอดอกตามเดิม คนในวงล้อมชั้นนอกสุดและชั้นในสุดเริ่มเดินตามเข็มนาฬิกา ส่วนชั้นกลางเดินทวนเข็มนาฬิกา

“คนใจดีก็ไม่นิยมเลี้ยงคนใจดำซึ่งไร้ประโยชน์ต่อคนใจดีส่วนใหญ่” บุรุษชราเอ่ยอย่างเบือนหน้า “จะอยู่หรือจะตายก็เลือกเอา”

อาเรสควบคุมให้กระสุนติดตามพาร่างของอิสตรีผมสีม่วงลงมาขึ้นหลังของเขาตามเดิม สองแขนของเธอรัดคอเขาพักหนึ่งจนแทบขาดอากาศหายใจ แล้วจึงเลื่อนมือขวาของเธอลงมาจับสโตนลิ่งกรุ๊ปกำไลที่ข้อมือขวาของเขา

“นายท่าน ทำไมไม่มูบามเข้าปะทะแบบนั้น แกวนี่ไม่มีนายหญิงคอย

ดูแลท่านเวลาหลับนะ’ สาวใช้ดูเสียงดัง

‘ผมบ่มบ่มตรงไหน’ ชายหนุ่มถาม ก่อนจะแย้งเรื่องหนึ่ง ‘ก็มีเหมยฮั่วคอยดูแลไง’

‘สภาพของฉันทอนนี้มีแต่ให้นายท่านดูแลต่างหาก’ อีสตรีผมสีม่วงถอนใจออกมา ก่อนจะเอ่ยต่ออย่างวิเคราะห์ ‘ถ้าเป็นฉันทันจะลงไปใช้เท้าขวาเตะคลื่นน้ำ แล้วอัดพลังกระสุนติดตามให้พุ่งเข้าปะทะใส่ศัตรูพวกนี้...’

สแทรกทิจิสชั้นสูงของเขาก็ประมวลผลได้แบบที่เธอเคยบอก แต่ชายหนุ่มคำนวณว่าวิธีการแบบนั้นจะต้องใช้พลังชีวิตและพลังพิเศษมากเกินไป หากต้องต่อสู้ระยะยาว เขาจะต้องพ่ายแพ้ให้เหล่าศัตรูที่มีถึงสี่สิบแปดคน แถมแต่ละคนล้วนใช้ประจุเทพได้ด้วยกันทั้งสิ้น

‘แต่ถ้าทำแบบนั้น ผมจะไม่มีแรงพอสู้กับพวกเขานะ’ อาเรสแย้ง

‘เฮ้อ! นายท่านจะสู้คนเดียวไปทำซากอะไรคะ’ เหมยฮั่วवादเขาเธอลื่นมือซ้ายชี้ไปยังผู้คนรอบด้าน ‘ตามจริงแค่เห็นพวกมันวิ่งหนีทางจุกกันแบบเมื่อครู่ ก็น่าจะรู้แล้วว่าโดนตามล่ามา’

สแทรกทิจิสชั้นสูงของเขابอกทันทีว่า ความผิดพลาดในครั้งนี้เกิดจากข้อมูลที่มีมากเกินไป หน้าจออากาศสามบานพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้าบานซ้ายมือเป็นใบหน้าของมาซามูเนะ ซึ่งกำลังเล่าถึงความตายของเหล่ารุ่นพี่ด้วยแผนอันแยบยลของกลุ่มหัวหน้า แค่นี้ก็ทำให้เขาเข้าใจผิดว่าเหล่าศัตรูที่แก่งหนียังมีพลังชีวิตและพลังพิเศษอยู่เต็มเปี่ยม

ส่วนบานตรงกลางคือเวลาของอีสตรีผมสีม่วงซึ่งเหลือเพียงหนึ่งชั่วโมงครึ่งก่อนจะถึง ทำให้เขาต้องรีบยุติเรื่องวุ่นวายให้ไวที่สุด ทว่าบานขวาสุดกลับเป็นประโยคบอกเล่าจำนวนมหาศาล มีทั้งของไตรภพ ลีโอน่า และคนอื่นๆ ซึ่งสรุปได้ว่า คนส่วนใหญ่ไม่น่าจะบรรลุหนึ่งในสิบสายพลังขั้นสูงแห่งทาร์ชได้ในยุคนี้

เมื่อชายหนุ่มคิดจบ ข้อมูลจำนวนมหาศาลในสี่ระบาก็เปิดเป็นหน้าจออากาศนับล้าน เพียงสุดลมหายใจเข้าออก ตัวเลขวิ่งก็พลันปรากฏบนหน้าจออากาศเหล่านั้น มีตัวเลขตั้งแต่ 0.00001% ไปจนถึง 100% ส่วนด้านขวามือ

ของเขามีแถบเลื่อนสีขาวซึ่งมีสเกลตั้งแต่ 0.00001 ไปจนถึงบนสุดที่มีเลข 100 ‘ตัวเลขเหล่านี้คงหมายถึงความถูกต้องของข้อมูลที่เรามี’ อาเรสมองหน้าจออากาศบนต่าง ๆ ด้วยสายตาดูจริงจัง ‘สงสัยต้องลองตรวจสอบหน่อยว่าแถบสีขาวนั้นมันจะให้ผลยังไง’

เมื่อขวาลื่อนไปจนถึงเลข 100 หน้าจออากาศนับล้านเหลือเพียงแค่มู่ก่พ้นบน มีตัวอักษรภาษาทาร์ดิซสีทองเขียนไว้ว่า ข้อมูลยอดเยี่ยม ลอยอยู่บนหน้าจออากาศทุกบน หน้าจออากาศที่เหลือส่วนใหญ่ล้วนเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสิบสายพลังขั้นพื้นฐานแห่งทาร์ซ อาหารที่เขาเคยกิน เมืองต่าง ๆ ที่เขาเคยผ่านไป รวมถึงวิธีการขับขี่มาราคัส แต่พอให้จำลองการต่อสู้ในอนาคตกับคนพวกนี้กลับไม่สามารถแสดงผลออกมาได้แม้แต่หน่อย

จู่ๆ คำพูดของนำคาร์ลก็ดังขึ้น หลานจงจำไว้ล่ะว่า ต่อให้เป็นปรมาจารย์ยุทธ์ก็ไม่สามารถทำนายผลการต่อสู้ล่วงหน้าได้ถึง 100% ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาลงมาที่เลข 90 หน้าจออากาศเบื้องหน้าก็เพิ่มขึ้นหลายหมื่นบน รวมถึงหน้าจออากาศที่ประมวลผลการต่อสู้ให้ มีถึงสามบนลอยอยู่ด้านขวา ‘นำคาร์ล ขอบคุณครับ’ อาเรสปิดตาลงก่อนจะสลายมโนภาพทั้งหมดไป

‘ก็แบบที่ฉันบอกไป วันหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ’ เสียงของเหมยฮั่วดูดุกว่าปกติ

‘ขอโทษนะ พอดีผมไม่ได้ฟังเลย ฮ่าๆ’ ชายหนุ่มหัวเราะว่า

‘นี่...เฮ้อ!...’ สองแขนของฮิสตริ่มสีม่วงคล้องมาที่คอของเขา ‘ไม่ต้องรีบมากก็ได้เนะคะ ฉันเป็นแค่สาวใช้ส่วนตัว ต่อให้ต้องแท้งก็ไม่มีสิทธิ์โทษนายท่านหรอกค่ะ’

อาเรสไม่ได้ตอบวจา เขามองเพียงกับต้นวาฬีร์คัสเผือกหมายเลข 3 บุรุษชาผู้นั้นยังคงไม่ลังโถมดีเหมือนต้องการจับเป็น ชายหนุ่มหันไปมอญยังกลุ่มกบฏที่กำลังเคลื่อนถอยหลัง

“มาซามูเนะ คุณรู้ที่ตั่งเกาะของคุณหรือไม่” อาเรสตะโกนถามด้วยภาษาไพดิซ

“พวกเราไม่รู้ แต่ว่าฟรีคัสสินิลทั้งสิบสองล่ำรู้เส้นทาง” อดีตโจรสลัดหนุ่มตอบกลับมา

คนจากแกรนด์กิลด์บางส่วนหันมามองเขาด้วยสายตาตกตะลึง เสียงแข็งแตรดังขึ้นจากรอบด้านเหมือนพวกเขาซบซิบอะไรบางอย่างที่ไม่ต้องการให้ชายหนุ่มได้ยิน ทว่าด้วยประสาทหูของแวมไพร์ มันกลับชัดเจนเหมือนพวกนั้นมากระซิบข้างหูของเขา ซึ่งคนส่วนใหญ่จะพูดถึงคิงริงในนิ้วมือซ้ายว่าเป็นของจริงหรือของปลอม

‘เมื่อกี้พูดอะไรกับพวกนั้น’ สาวใช้ถาม ชายหนุ่มบอกข้อมูลใหม่ให้หญิงสาวไปจนครบ เมื่อเขาเล่าจบ เธอก็พูดด้วยเสียงหนักแน่น ‘เดี๋ยวฉันจัดการเอง นายท่านพูดไม่ทันคนพวกนี้หรอก’

อาเรสเหลือบตาไปมองคนรอบด้านที่เงียบลง พวกเขาล้วนจ้องมองมา ส่วนกลุ่มของพ่อใหญ่ทั้งสี่สิบแปดคน หันมามองด้วยแววตาเคียดแค้น

“ท่านทั้งหลาย พวกเราเป็นคนของกิลด์อาเฟรธ” อีสตรึมสีม่วงเริ่มอธิบาย “นายท่านของข้าเป็นผู้แตกฉานในด้านภาษาบนทาร์ซ จึงสามารถทำความเข้าใจภาษาไพดิซได้ภายในเวลาแค่หนึ่งนาที แคมเขายังแยกแยะได้ว่าภาษาดังกล่าวเกิดจากการผสมภาษาเดมดิซเข้ากับทาร์ดิซ”

กับตันวฟรีคัสเผือกหมายเลข 3 ยกมือซ้ายขึ้น “เรื่องนั้นข้าไม่ติดใจ ข้าติดใจแค่ พ่อแม่ไม่สั่งสอนหรือ ถึงขั้นคิดขนาดตั้งชื่อกิลด์แบบนี้”

“เหตุที่ตั้งแบบนี้เพราะนายท่านของข้าขึ้นชมต้นอาเฟรธ และเป็นมิตรแท้ของกูรอน” เหมยฮั่วตอบอย่างฉะฉาน ร่างกายของอีสตรึมสีม่วงร้อนขึ้น “สถานที่ดังเกาะใจดำ กลุ่มผู้นำสงสารที่อยู่รอบนอกจะพาพวกเราไปเอง”

คนรอบข้างจากแกรนด์กิลด์จิกยิ้มกว้าง ทุกสายตาหันไปมองเหยื่อทั้งสี่สิบแปดคน พวกมันแต่ละคนล้วนทำหน้าเล็กน้อย บางส่วนชักเคียวสีฟ้าออกมาถือไว้ทั้งสองมือ

“ย้ายอมแพ้แล้ว ขอเจรจาด่วน” เสียงตะโกนของพ่อใหญ่อันดับสิบดังมาจากตรงกลางกลุ่ม

“เมื่อก็พูดว่าอะไรนะ ข้าแก่แล้วหุเริ่มหย่อนยาน” มือซ้ายของกัปตัน วาฬีร์คัสเผือกหมายเลข 3 ยกลงมาป้องหูซ้าย กลุ่มศัตรูทั้งสี่ลืบแปดคนพูด ประโยคเมื่อครู่ซ้ำอีกครั้ง บุรุษชราเลื่อนมือซ้ายลงข้างลำตัวพร้อมก้มหน้าลง “เฮ้อ!...นี่ข้าอยากจะให้โอกาสพวกเจ้ารอดนะ แต่กลับบอกว่าจะขอตาย ดีกว่าอยู่อย่างไร้ศักดิ์ศรี ช่างน่าเสียใจจริงๆ” มือซ้ายของเขาเลื่อนขึ้นมาสะบัด พลังพุดอย่างเปลือยใจ “เด็กๆ เก็บพวกมันสิ”

“ไอ้เลว!!!” เหล่าโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำทั้งสี่ลืบแปดคนด่าทอไม่หยุด

“ฮ่าๆๆ หากข้าต้องตายก็ขอลากพวกแกลงไปด้วย” พ่อใหญ่อันดับ ลิบลูมือขวาขึ้นสูง ในมือข้างนั้นเหมือนกำบางอย่างไว้ “พรรคพวก ไว้เกิด ใหม่ชาติหน้าค่อยมาเที่ยวปล้นด้วยกันอีกนะ”

จู่ๆ คนในกลุ่มพ่อใหญ่อันดับลิบลูมือนั้นหันมายังจุดที่เขายืนอยู่ ทิวร่าง ของแต่ละคนแปลงแสงสีทอง ยกเว้นเพียงคนที่อยู่กึ่งกลางกลุ่ม พวกพ่อใหญ่ แปดคนกลายเป็นหัวลูกศรเหมือนต้องการพุ่งมาทางนี้ อาเรสมองค่าพลัง ชีวิตและพลังพิเศษของตนที่กลับมาเต็มเหมือนเดิม เขาสูดลมหายใจเข้าออก อีกครั้งก่อนจะเตรียมตัวต่อสู้กับศัตรู

“เด็กๆ รีบฆ่าพวกมัน” เสียงตะโกนของกัปตันวาฬีร์คัสเผือก หมายเลข 3 ทิวร่างของบุรุษชรามีแสงสีดำนปกคลุม ปากของบุรุษชราแปลง เสียงดังก้องท้องทะเล “หน่วยปกป้องกำแพงเมือง จงลงมาตั้งด่านสกัด!!”

เหล่าศัตรูที่คิดพลีชีพกลับไปยังวาฬีร์คัสเผือกอย่างรวดเร็ว ทำให้ ขบวนล้อมกรอบที่กระเจายเป็นชิ้นๆ ต้องถูกเจาะอย่างง่ายดาย ขณะที่พวก เขาอยู่ห่างจากจุดที่อาเรสยืนอยู่แค่สิบเมตร ชายหนุ่มก็เรียกมิดสันสีทองออกมาสี่เล่ม แล้วอัดพลังกระสุนติดตามลงไปพร้อมกับขว้างไปสกัดแต่ละคน

ฟิว!!! มิดสันสีทองทั้งสี่เล่มกลับถูกหนึ่งในสี่ลืบแปดโจรสลัดแห่งกลุ่ม ใจดำ เอาว้างที่มีแสงสีทองเข้ามาจับไว้ ถึงมิดจะปักเข้าไปจนมิดด้าม แต่ศัตรู กลับหัวเราะอย่างบ้าคลั่งก่อนจะสิ้นใจตาย

“อย่าหวังจะทำสำเร็จเลย ยาก!!!” กัปตันวาฬีร์คัสเผือกหมายเลข 3 และลูกน้องที่ยืนอยู่ด้านหลังทั้งเก้าพุ่งมาด้วยความเร็วสูง “ยังงั้นแกก็หนีข้า

ไม่พ้น”

โจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำสิบนายซึ่งอยู่ด้านท้ายพลันเลื่อนมือขวารั้งขึ้นมา ปิดปาก ก่อนจะทะยานร่างเข้าไปหาคนของแกรนด์กิลด์ทั้งสิบที่ติดตามมา ขณะกำลังจะเข้าปะทะกัน ร่างของคนพวกนั้นก็กลายเป็นสัตว์ประหลาด ลูกตาอย่างกะทันหัน มือทั้งสองข้างของบุรุษชราเสือกแพงอย่างฉับไว

ตูม!!! ลำแสงสีขาวสาดกระจ่ายไปโดยรอบ เมื่อมันแตกใส่สัตว์ประหลาดลูกตาที่อยู่ด้านข้าง ก็เกิดการระเบิดลูกแล้วลูกเล่า ทำให้แดนสนธยากลายเป็นยามรุ่งอรุณ สายลมกระโชกพัดผ่านให้ผ้าคลุมรีวของเขาโบกสะบัด

อาเรสกระโดดถอยหลังอย่างว่องไว เพื่อไม่ให้อิสตรีผมสีม่วงซึ่งอยู่บนแผ่นหลังต้องรับแรงโจมตีจากระเบิดทั้งสิบลูก ทว่าเรื่องราวกลับไม่จบสิ้น เพราะศัตรูที่เหลืออีกสามสิบเจ็ดคนกำลังพุ่งตรงมา หากใช้คลื่นทมิฬ พวกคนรอบข้างเขาอาจโดนลูกหลง

‘ฉันจะใช้พลังที่เหลืออยู่ทั้งหมดช่วยเอง หวังว่าจะมีประโยชน์ต่อ นายท่านบ้าง’ มือซ้ายของอิสตรีผมสีม่วงเลื่อนไปด้านหลัง ดาบเมเดเรเปียร์สีชมพูพลันปรากฏขึ้น คลื่นเงาดาบสีชมพูนับร้อยพุ่งออกจากปลายใบดาบ เข้าไปหาเหล่าโจรสลัดคลัง หลังจากดาบในมือของเธอสลายหายไป คางของอิสตรีผมสีม่วงก็พาดลงบนไหล่ซ้ายของเขา ‘ฝากที่เหลือด้วยนะคะ’

ก่อนใบดาบจะพุ่งไปถึง เหล่าโจรสลัดคลังไม่ได้ถอยหลัง พวกมันต่อเป็นแถวตอนลึกโดยให้พื่อใหญ่อันดับสิบที่ยังไม่ได้ใช้ประจู่เพออยู่ด้านหลังสุด อาเรสถอยหลังมาเรื่อยๆ พลังมองเหล่าคนนำหน้าขบวน พอคืบหน้าดาบสีชมพูเข้าปะทะกับประจู่เพอบนร่าง แสงสีชมพูและสีทองก็กระจ่ายออกไปโดยรอบ จนแสงสีทองสูญหายจากร่างของพวกมัน ใบดาบแสงสีชมพูก็พุ่งเข้าเสียบร่างจนลั่นชีพตกลงสู่พื้นน้ำ

ถึงเขาจะไม่เห็นว่าใบหน้าของคนพวกนั้นเป็นอย่างไร เพราะด้านหลังของอีกฝ่ายมีแสงสว่างเกิดขึ้นเป็นโดมซ้อนทับกันถึงสิบจุด จึงทำให้แสงแยงตาจนมองเห็นไม่ชัด แต่เขาก็รู้สึกว่าคุณพวกนั้นกำลังหัวเราะและยิ้มเยาะอยู่

ขณะที่คลื่นดาบสีชมพูกำลังจะหมดลงหลังจากศัตรูตกลงไปตายอีกสิบคน อาเรสก็พบว่าตนอยู่ห่างจากวาฬีคัสเผือกเพียงแค่นึงร้อยเมตร พอหันไปมองทางขวา เห็นดวงตาสีดำใสแป๋วของมันทอแววลนลาน จึงมั่นใจว่าสัตว์ตัวนั้นกำลังหวาดกลัวอยู่ ในห้วงเวลานั้นสแทรกทิจิสันสูงของเขาชี้ให้เห็นถึงศาสตราคู่ชีพชิ้นหนึ่ง มีโกร่งดาบสีขาวยาวบริสุทธิ์ ใบดาบยาวประมาณหนึ่งเมตร

พอโมนิภาพสลายหายไป เขาก็มองศัตรูซึ่งอยู่ห่างเพียงแค่สิบเมตรเหมือนตั้งแต่เริ่มต้นต่อสู้มา คนหน้าสุดกำลังเข้าปะทะกับคลื่นดาบสีชมพูเล่มสุดท้าย เขาเรียกดาบเซนเบลดรีโวออกมาถือไว้ในมือขวา และเปลี่ยนเป็นดาบเรเปียร์รีโว

‘เหลืออีกยี่สิบหกคนเท่านั้น’ อาเรสสุดลมหายใจเข้าออกหนึ่งครั้ง มือซ้ายเลื่อนขึ้นมากุมมือทั้งสองของอิสตรีมส์มั้งไว้ ‘ทนหน่อยนะ เดี่ยวเรื่องทุกอย่างก็จบแล้ว’

สิ้นความคิด แสงสีดำก็อาบทั่วใบดาบเรเปียร์รีโว สองเท้าพลันกระแทกไปด้านหลังส่งให้ร่างพุ่งไปเบื้องหน้า พอเข้าถึงระยะโจมตี ใบดาบก็ถูกเลื่อนไปแทงใส่กึ่งกลางอกของศัตรูพร้อมกับคลื่นดาบสีชมพูที่พุ่งเข้าใส่บนศีรษะของมันซึ่งมีแสงสีทองคุ้มครองร่างอยู่

ด้วยผลจากทักษะพิเศษสามเท่าที่ใช้ ทำให้ด้านข้างใบดาบปรากฏรอยทิ่มห่างไปประมาณหนึ่งนิ้วทั้งทางซ้ายมือและขวามือ มันเป็นอย่างที่คิด คลื่นทมิฬอีกสองสายพลันบังเกิดขึ้นตรงจุดนั้นและทะลวงร่างกายของศัตรูไปพร้อมกับเส้นที่ออกจากใบดาบสีขาวยาว

ฉะ!!! ลำแสงสีดำสามสายพุ่งผ่านร่างของโจรสลัดคลังทั้งแถว

พวกมันแต่ละคนสิ้นชีพและดิ้งลงสู่ท้องทะเลไปทีละคนสองคน ทว่าเสียงจากศพระทบคลื่นของพวกมัน โดนกลบด้วยเสียงระเบิดของสัตว์ประหลาดลูกตาทั้งสิบ และเสียงคลื่นน้ำที่โดนระเบิดพวกนั้นผลักออกมา

อาเรสมองไปยังศัตรูเบื้องหน้าจนถึงคนสุดท้าย เขาลอบยิ้มยินดีกับชัยชนะ ทว่าต้องหุบลงเมื่อเขาไม่เห็นร่างของอีกฝ่าย พอลองนับศพก็พบว่า

เพียงยี่สิบห้าศพ ขาดไปหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นพ่อใหญ่อันดับสิบ

ซ่า!!! เสียงบางอย่างดังขึ้นจากด้านหลัง

ชายหนุ่มหันไปมองต้นเสียงห่างไปเกือบห้าสิบเมตร โจรสลัดคลั่งคนสุดท้ายกระโดดขึ้นมาเหนือผิวน้ำ ด้านล่างของอีกฝ่ายมีคนสวมผ้าคลุมสีขาว ขลิบทองสิบคนตามล่าขึ้นมามากอย่างกระชั้นชิด

“โอ้แก! อย่าหวังเลยว่าวาฬรีคัสเผือกของแกจะรอด ฮ่าๆๆ” พ่อใหญ่อันดับสิบหัวเราะลั่น ก่อนจะพุ่งไปหาวาฬรีคัสเผือกลำนั้น

ดาบเรเปียร์รีโวถูกเปลี่ยนเป็นดาบทวินเบลตรีโว ปรากฏดาบสีขาวยาวประมาณสองเมตร ใบดาบกว้างสามนิ้ว มีขอวาเลือนลงไปกดคลิกสีขาวตรงปลายด้ามจับจนเกิดเสียงดังกริ๊ก ใบดาบหนาเกือบหกเซนติเมตรพลันแยกออกเป็นสองเล่ม พอมีสภาพเหมือนดาบสองเล่มที่มีปลายด้ามติดกัน เขาจึงรีบใช้ทักษะพิเศษสามเท่า เกิดใบดาบแยกออกมาอีกสองคู่ มีสภาพไม่ต่างจากดาวกระจายหกแฉกยักษ์ เขาฉีกอัดพลังกระสุนติดตามันขึ้นสูงที่สุดในบัดดล

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษและพลังชีวิตของผู้เล่นลดลงอย่างละ 20,000 หัวใจทอง กระสุนติดตามันมีพลัง 17,500 หัวใจทอง หากปล่อยออกจากมือ พลังจะสลายไปภายใน 5 วินาที

“ย้ายก!!!” อาเรสร้องตะโกนแล้วขว้างมันออกไป

ฟ้าว!!! ดาบทวินเบลตรีโวเคลื่อนตัววอ้อมขวาและใกล้จะพุ่งใส่กึ่งกลางร่างของศัตรู ทว่าคลื่นน้ำจากแรงระเบิดของสัตว์ประหลาดลูกตกก็ขัดเข้ามาใส่ด้านหลังของเขา สมาธิของชายหนุ่มถูกรบกวนไปวูบหนึ่ง ส่งผลให้ดาบทวินเบลตรีโวพุ่งเฉียงขึ้นไปด้านซ้ายมือ จึงตัดเพียงแค่ผ้าคลุมสีฟ้าลายหัวกะโหลกของมันเท่านั้น

‘เหลือแค่สามวินาที’ ความเครียดและความสับสนหวั่นครอบงำจิตใจของชายหนุ่ม มือซ้ายของอิสตรีผมสีม่วงกลับเลื่อนขึ้นมาแตะแก้มซ้ายของเขา ความรู้สึกอบอุ่นแปลกประหลาดทำให้สมาธิกลับมา

ในเวลานั้น พื้นที่รอบข้างเปลี่ยนเป็นสีขาว ดำ และทอง ด้านบน

ขวามือเขียนไว้ว่า คาคการณ์ล่องหน้าได้ 0.1 วินาที เขาพอคาคเดาได้ว่า นี่ต้องเป็นสทธรทิจิสชั้นสูงระดับ 2 ที่วีร่าเคยบอก พื้นที่สีดำส่วนใหญ่จะเป็นฉากประกอบต่างๆ เช่น ท้องทะเลที่มีคลื่น ชากศพซึ่งกำลังลอยบนผิวน้ำ เศษสิ่งของต่างๆ ที่ตกกระจาย เมฆบนท้องฟ้าและแสงดารา เขาพอคาคเดาได้ว่า ตนยังคงไม่สามารถคำนวณฉากกว้างๆ ขนาดนั้นได้

ทว่าในทางกลับกัน ทั้งสิบสมาชิกแกรนด์กิลด์และพ่อใหญ่อันดับสิบ กำลังถูกเขาคำนวณอยู่ การเคลื่อนไหวที่นำหน้าพวกเขาเพียงแค่เล็กน้อยได้กลายเป็นร่างสีขาว ส่วนร่างสีทองคือตัวจริงที่เคลื่อนไหวไปคนละเส้นทาง หากร่างสีขาวไม่ไปทางเดียวกับสีทองเมื่อไร ร่างกายสีขาวยุ่จะสลายหายไป และสร้างการจำลองใหม่ๆ ะวัออกมาแทน

ขณะที่ทั้งภาพสีขาวและสีทองรวมเป็นหนึ่ง ชายหนุ่มก็ควบคุมดาบทวินเบลดรีโวให้หมุนตีโค้งกลับมาไล่ล่าตามหลังของอีกฝ่ายในเวลาอันสั้น แต่ศัตรูกลับวิ่งหลบหลีกชีกแซ็กไปมาจนเขาไม่สามารถคำนวณการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายได้

อาเรสมีเวลาอีกเพียงแค่นึงวินาทีก่อนที่กระสุนติดตามจะสลายหายไป จึงตัดสินใจลงเสียง ทันใดนั้นจากที่เคยเห็นเพียงแค่ร่างสีขาวหนึ่งร่างวิ่งนำหน้าศัตรู กลับปรากฏร่างสีขาวอีกสี่ร่างขึ้นมา แต่ชายหนุ่มพลันคิดว่าหากแม้แต่หวังพึ่งของพวกนี้ ตนจะต้องผิดพลาดเข้าสักวัน จึงหลับตาขวาลงเปลี่ยนไปใช้เนตรใจ

‘อย่าหวังพึ่งความคิด’ เพียงแค่ตรึงตรองเสร็จสิ้น ตาขวาก็เบิกขึ้น ‘แต่ปล่อยให้มันเป็นไปตามครรลองแห่งธรรมชาติ’

เวลาที่เหลือเพียงแค่เสี้ยววินาที ปลายด้ามจับที่เป็นจุดเชื่อมต่อของดาบทวินเบลดรีโวได้แยกออกจากกัน ส่งผลให้เบดาบทั้งหกพลันขยับไปมาพันใส่ศัตรูตั้งใจคิด

พั่ว!!! เล่มแรกพันจากซ้ายไปขวาทำให้มันต้องวิ่งขึ้นหน้าเร็วขึ้น ส่วนเล่มสองพลันพุ่งแทง ทำให้มันต้องหลบไปด้านขวา ทว่าเล่มสามและสี่กลับพุ่งเฉียดต้นแขนทั้งสองข้างของมันจนเกิดรอยแผลลึก ส่วนเล่มห้าและหก

กำลังจะพุ่งเข้าแผ่นหลังช่วงบนด้านซ้ายและขวา

จู่ๆ ร่างพ่อใหญ่อันดับสิบก็เปล่งแสงสีทองกระจายออกมา ใบดาบทั้งสองที่กำลังพุ่งไปจึงกระเด็นกลับมาแล้วหล่นลงสู่เบื้องล่างและปักใส่ซากศพซึ่งลอยน้ำอยู่ ถึงจะฆ่าอีกฝ่ายไม่ได้ แต่อาเรสก็ยังยิ้มแย้ม เพราะเขาพอเดาได้ว่าอีกฝ่ายต้องการเก็บพลังทั้งหมดไว้ เพื่อใช้เป็นพลังงานในการระเบิดของสัตว์ประหลาดลูกตา

“แกบังอาจทำลายแผนการของข้า อย่าหวังว่าจะพ้นคินี่เลย” เสียงกราดเกรี้ยวของโจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำ

พ่อใหญ่อันดับสิบหันมาพร้อมกับพุ่งร่างเข้าหาคนทั้งสิบจากแกรนด์-กิลด์ ขณะที่กำลังสวนกัน รัศมีสีทองก็ขยายออกจากร่างของศัตรู ปกคลุมพื้นที่ในระยะสามเมตรอีกครั้ง ทำให้เหล่านักล่าต้องตกอยู่ในอาณาเขตเทพของอีกฝ่าย

อาเรสไม่สามารถมองเห็นการโจมตีของอีกฝ่ายในบอลลีทองนั้น พอเขาเห็นอีกครั้ง พ่อใหญ่อันดับสิบก็มายืนอยู่เบื้องหน้าแล้ว ส่วนคนทั้งสิบจากแกรนด์กิลด์ล้วนล้มลงสู่พื้นน้ำ มีร่างหนึ่งแตกสลายหายไปเหมือนกับตอนที่เขาใช้สายพลังอาณาเขตเทพจัดการไทเลอร์

มือขวาของพ่อใหญ่อันดับสิบถูกเงื้อมขึ้นสูง ชายหนุ่มคิดจะกระโดดถอยหลัง เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายอาจใช้อาณาเขตเทพได้อีกครั้งหนึ่ง ทว่าร่างกายของเขากลับไม่ยอมเชื่อฟัง เมื่อสิ่งเกิดดีๆ จึงพบว่าประกายแสงสีทองจากร่างศัตรูเบื้องหน้าขยายออกมาครอบคลุมพื้นที่ในรัศมีหนึ่งเมตรเรียบร้อยแล้ว

ขณะที่มือขวากำยำของศัตรูกำลังจะฟาดลงมา ก็มีร่างสายหนึ่งในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองพุ่งขึ้นมาจากน้ำทะเลเบื้องล่าง อีกฝ่ายเข้ามาในอาณาเขตเทพพร้อมกับใช้นิ้วก้อยมือขวารับไว้ ผู้มาถึงมีความสูงใกล้เคียงกับร่างที่สลายหายไป หากเขาจำส่วนสูงนี้ไม่ผิด บุคคลที่เข้ามาช่วยเหลือจะต้องเป็นกัปตันวาฬรีดส์เผือกหมายเลข 3

‘เมื่อครู่ที่สลายหายไปคือจันท์แดงนี่’ อาเรสเพิ่งนึกได้ถึงความจริงนี้

พอใหญ่อันดับสิบพลันหกล้มมือซ้ายพร้อมร่างที่พุ่งมาอย่างรวดเร็ว ทว่า
บุรุษชราเพียงยัดแขนซ้ายไปเบี่ยงหน้าก่อนจะฟาดขึ้นเบื้องบนใส่ปลายคาง
ของอีกฝ่ายจนร่างของศัตรูลอยขึ้นสูงไปเกือบหนึ่งเมตร แสงสีทองอันตรธาน
ไปจากอาณาบริเวณ เหลือเพียงแสงสีทองที่ฉาบบนร่างของผู้เข้ามาช่วยเหลือ

โจรสลัดแห่งกลุ่มใจดำคนสุดท้ายลอยขึ้นไปเรื่อยๆ เกือบสามเมตร
เสียงกระดูกตรึงคอดังกรอบๆ ไหล่ขึ้นไปจนถึงหน้าผาก แล้วเกิดเสียงดังโพละ!
พร้อมกับโลหิตทะลักออกมามีขนาดสาย แหวนสีดำสามวงตกลงมาจาก
มือขวาของศพที่กำลังร่วงลงมานั้น

กับตันวาฬีร์ดัสเผือกหมายเลข 3 หันกายมา มือขวาของเขาเลื่อนไป
ด้านหลังเพื่อรับแบล็กพรอททั้งสามขึ้น แล้วรีบเก็บมันลงไปในช่องเก็บของ พอ
มือข้างนั้นกลับมาวางข้างลำตัว บุรุษชราผู้มีดวงตาและผมยาวสีแดง
ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยย่น ก็ยื่นมือซ้ายมาเบี่ยงหน้า

ในเวลาเดียวกับที่แสงจากระเบิดด้านหลังพลันดับลง สายลมก็กลับ
มาสงบนิ่ง ส่วนน้ำทะเลพลันเคลื่อนกลับไปด้านหลังเดิมให้แก่พื้นผิวที่นุ่มลง
ไปเพราะแรงระเบิดอัดเมื่อครู่

“ยินดีที่ได้รู้จัก” เสียงเย๋มไมตรีของบุรุษชรา อาเรสรีบยื่นมือซ้ายไป
จับ ทว่าตรงกึ่งกลางกลับมีหินสีขาวทรงรีก้อนหนึ่งปรากฏขึ้นมาขวางกั้นไว้
ข้อมือซ้ายและขวาของเขาพลันถูกสวมกุญแจมือโลหะสีดำ “โทษทีนะ ข้า
ต้องป้องกันเรื่องน่าลำบากใจไว้ก่อน”

วู้ง!!! รอยสักรูปแหวนบนนิ้วชี้กับคิงริงเรืองแสงวูบวาบ บุรุษชรายื่น
มือข้างนั้นกลับไปด้วยก้อนหินสีขาว สายตาของเขาเพ่งพินิจอยู่พักหนึ่ง
ก่อนจะบีบจนหินก้อนนั้นแหลกสลายกลายเป็นละอองให้ลอยไปกับสายลม
ทะเล แล้วมือซ้ายของเขาก็ก็นอนมาดิ่งกุญแจมือโลหะสีดำกลับไปที่ใต้
ผ้าคลุมสีขาวขลิบทอง

“ข้ารู้แล้วว่าเจ้าเป็นใคร” มือขวาของบุรุษชราสะบัดไปด้านหลัง เผย
ให้เห็นกำไลสีขาวไร้ลวดลาย ทอแสงสีเงินวูบหนึ่งก่อนจะปลดปล่อยโซ่สีขาว
พุ่งตรงไปรัดใบดาบทวินเบลตริโวจากศพต่างๆ ที่กำลังจะจมน้ำ เพียงชั่ว

พริบตา ใบดาบทั้งหกพลันถูกใช้สีขาวเลื่อนมาอยู่เบื้องหน้าของเขา “รับไปสิ ผู้เป็นพันธมิตรกับแกรนด์กิลด์”

“เอ่อ คือว่า...” ชายหนุ่มถาม

“ข้าเข้าใจถึงสภาพของสาวใช้ส่วนตัวของเจ้า” กับตันวาฬรีคัสเผือกหมายเลข 3 ตัดบท และยื่นส่งก้อนหินรูปร่างรีคัสเผือกขนาดหัวแม่มือในมือซ้ายส่งมาให้ “เชิญไปใช้ห้องแขกผู้มีเกียรติได้เลย”

อาเรสจ้องมองหินก้อนนั้นสลับกับดาบทวินเบลตรีไว เขาสงสัยว่าตนควรจะเก็บอะไรก่อนดี มือขวาของสาวใช้เลื่อนไปรับหินจากมือซ้ายของบุรุษชาว

“ขอบคุณสำหรับความเมตตาของท่าน” เสียงอ่อนล้าของเหมยฮั่ว

ชายหนุ่มเหลือตัวเล็กลงอย่างเดียว จึงยื่นสองมือไปรับดาบทวินเบลตรีไว เขานำด้ามจับทั้งหมดมาต่อกันแล้วรวบใบดาบให้เป็นหนึ่งเดียว จากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นดาบคาตานะรีไวแล้วเก็บลงในเพียวแบล็ก

“เชิญไปได้” มือขวาของอีกฝ่ายผายไปหาบุรุษหนุ่มในผ้าคลุมสีขาวขลิบทอง “นี่คือลูกชายข้าเอง เขาชื่อ เคตัส ส่วนข้าชื่อ เคลิน”

ลูกชายของบุรุษชาวพลันเดินเข้ามาใกล้ เขาสวมหน้ากากสีขาวปิดใบหน้าไว้ สูง 190 เซนติเมตร อาเรสหันกลับไปมองรอบด้านก็พบว่าทุกคนเริ่มสวมหน้ากากสีขาวเช่นเดียวกัน ทว่าพอสายตาไปหยุดที่พวกมาซามูเนะ อาเรสก็ต้องรีบหันกลับมาจ้องมองเคลิน

“คือว่า...” ชายหนุ่มโผล่ขึ้น

“ไปดูแลครรรจ์ของสาวใช้ส่วนตัวก่อนเถอะ” เสียงห่วงใยจากกับตันวาฬรีคัสเผือกหมายเลข 3 อาเรสหันกลับไปมองพวกมาซามูเนะ ก่อนจะหันกลับมาจ้องตาของบุรุษชาว “ยังงี้ก็ทำงานให้มาเธอร์ที่เหมือนกัน ข้าไม่กล้าฆ่าคนมั่วซั่วหรอกนะ”

“เหมยฮั่ว ทนหน่อยนะ” อาเรสโผล่ขึ้นด้วยเสียงจริงจัง

“ได้ค่ะ” อัสตรีนมสืม่วงตอบกลับมา

ชายหนุ่มหันไปด้านหลัง แล้วร้องตะโกนด้วยภาษาไฟดิช “มาซามูเนะ ยายะ มาตรงนี้หน่อย”

อดีตโจรสลัดหนุ่มเคลื่อนมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของเขา ส่วนหญิงสาวพลันเคลื่อนมาอยู่ด้านขวามือ ทั้งสองหันหน้าไปมองบุรุษชรา

“ผมจะแปลให้เอง เชิญตั้งข้อเรียกร้องได้เลย” อาเรสเอ่ยขึ้นด้วยภาษาทาร์ดิซ ก่อนจะหันกลับไปพูดภาษาไพดิซ “อยากได้ข้อตกลงอะไรบอกผมมาเลย ผมจะเป็นล่ามแปลภาษาให้”

เคลินเอ่ยด้วยเสียงเปี่ยมเมตตา “พาไปเกาะใจดำ เรื่องที่เหลือพวกเราจะจัดการให้เอง”

ชายหนุ่มแปลสิ่งที่กัปตันวาฟรีคัสเผือกหมายเลข 3 บอก หนุ่มสาวด้านข้างพลันก้มหน้าลงไปมองผืนน้ำ พวกเขาต่างมีสีหน้ากังวล

“ได้โปรดอย่าฆ่าเด็กแบบพวกเราที่อยู่บนเกาะใจดำได้หรือไม่” มาซามูเนะกล่าวขึ้น ก่อนจะย่อร่างคุกเข่าบนอากาศ “บาปทุกอย่างที่พวกเราเคยทำลงไป พวกเราทุกคนจะขอทำงานชดใช้ให้อย่างแน่นอน”

อาเรสแปลสิ่งที่บุรุษผมสีดำกล่าว บุรุษชรากลับเดินไปยืนอยู่เบื้องหน้ามาซามูเนะ จากนั้นย่อสองเข่าลง มือทั้งสองข้างพลันเลื่อนไปกอดอดีตโจรสลัดหนุ่มไว้แน่น

“พวกเจ้าไม่ได้ทำผิด คนผิดคือกลุ่มหัวหน้า” เสียงอบอุ่นดุจดาวของบุรุษชรา ชายหนุ่มรีบแปล กัปตันวาฟรีคัสเผือกหมายเลข 3 เงยหน้ามามอง “ถามซิว่า ต้องใช้เวลาเท่าไรจึงจะไปถึง”

ชายหนุ่มหันไปถามอัสตรีผมสีดำด้านขวามือ เธอกำลังมองมาซามูเนะและเคลินด้วยสายตาดันตันใจเหมือนได้เจอญาติผู้ใหญ่ หญิงสาวตอบกลับมาด้วยเสียงไม่แน่ใจ “น่าจะใช้เวลาสามวันมั้ง”

อาเรสหันไปบอกบุรุษชราตามจริง อีกฝ่ายผงกศีรษะขึ้นลงพร้อมกับเอ่ย “ถ้าเช่นนั้นจงนำทางพวกเราไปเลย”

ชายหนุ่มรีบบอกออกไป อดีตโจรสลัดหนุ่มพลันผุดลุกขึ้น กระโดดถอยหลังไปยังพรรคพวกเช่นเดียวกับอัสตรีผมสีดำ เธอโบกมือขวาไปมา พลังใช้มือซ้ายส่งจูบให้เขา สีหน้าของเธอดูขี้เล่นกว่าที่ผ่านมา

“ขอให้ทุกคนกลับขึ้นวาฟรีคัสด่วน” บุรุษชรารีบลุกขึ้นยืนพลา

ตะโกนสั่งการ “อีกสามวันพวกเราจะไปสู้กับศัตรูที่เกาะใจดำ หากใครได้รับบาดเจ็บ จงรักษาตัวให้ไวที่สุด”

คนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองต่างทะยานร่างกลับไปบนกำแพงเมืองด้วยความเร็วสูง พออาเรสหันกลับไปมองด้านหลังก็เห็นว่าพรีคัสส์นินลิบสองลำโผล่ขึ้นมาจากทะเล แล้วตั้งขบวนวาวรีคัสอย่างเป็นระเบียบ คนของมาซามูเนะต่างแยกย้ายกันลงไปในเรื่องสีดำบนหลังของวาวรีคัสส์นินเหล่านั้น

“ไปกันเถอะ” เสียงทุ้มเข้มดังขึ้นเบื้องหน้า อาเรสหันไปมองต้นเสียงก็พบว่าเป็นเคตัส อีกฝ่ายหันหลังและทะยานไปยังห้ววาวรีคัสส์นินด้านซ้าย “ตามมาสิ”

ชายหนุ่มรู้สึกงงงกับทางที่บุรุษหนุ่มผู้นั้นพาไป เนื่องจากคนส่วนใหญ่ล้วนตรงไปสู่กำแพงเมือง ทว่าสองเท้าของเขายังคงเหยียบอากาศตามไป พอมาถึงเมืองหน้าวาวรีคัสส์นินก็เห็นว่าตรงกึ่งกลางหน้าผากของมันมีแท่นหินสีขาวทรงกลมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งเมตร สูงสิบเซนติเมตร กึ่งกลางของหินก้อนนั้นมีช่องว่างรูปทรงคล้ายกับหินที่เขาได้รับมาจากเคลิน

“วางของที่พ่อข้าให้ลงไปสิ” เคตัสเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือ อาเรสเลื่อนมือขวาไปจับหินสีขาวซึ่งมีรูปร่างเหมือนวาวรีคัสส์นินจากมือขวาของอิสตรีผมสีม่วง เขานำมันไปวางลงบนแท่น เพียงชั่วพริบตา แสงสีขาวก็ไหลซึมเข้ามาสู่มือขวาของเขา “พอสร้างโฮลึทวานเสร็จ ท่านจะรู้วิธีใช้เองข้าไปก่อนนะ บาย”

สิ้นวาทะ ร่างของอีกฝ่ายก็เคลื่อนไปยังกำแพงเมืองเบื้องหน้า ชายหนุ่มได้แต่หันกลับมามองแสงสีขาวที่ซึมเข้ามาสู่มือขวา พอแสงเหล่านั้นสลายหายไป เขาก็เห็นประตูลูกกลมสีทองบานหนึ่ง ซึ่งมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณห้าเมตรลอยอยู่เบื้องหน้า เขามั่นใจว่ามันต้องเหมือนกับโฮลึทรีของไตรภพ

แค่คิดว่าจะอนุญาตให้เหยี่ยวเข้าไปด้วย เกล็ดปลาสีขาวอันหนึ่งขนาดนิ้วหัวแม่มือก็พลันลอยออกจากประตู พุ่งใส่หน้าผากของอิสตรีผมสีม่วง เธอมีแววตาแปลกใจเล็กน้อย ปลายคางของเธอซึ่งวางพาดลงบนไหล่

ซ้ายเริ่มสั้น ทำให้ชายหนุ่มสงสัยว่าตนกำลังจะไปทำอะไรกันแน่

ก่อนหน้านั้น ถึงเขาจะรับปากอย่างกล้าหาญและตัดสินใจเด็ดขาดไปแล้วว่าตนจะทำหน้าที่ปกป้องเด็กในครรภ์ของหญิงสาว แต่พอถึงเวลา หัวใจของเขากลับเริ่มเต้นโครมครามจนแทบจะระเบิดออกจากอกซ้าย ยิ่งลมหายใจร้อนกรุ่นของเธอปะทะใส่แก้มซ้ายของเขาอยู่เนืองๆ ความรู้สึกตื่นเต้นพล้นเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

สองเท้าพาร่วงลอดผ่านประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว เพียงแค่เท้าขวาแตะสัมผัสประตูสีทอง ร่างของทั้งสองก็พลันถูกดูดเข้าไปภายใน พอแรงกระชากหมดลง เขากลับพบว่าตนอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสห้องหนึ่ง พื้นที่ประมาณ 400 ตารางเมตร เพดานสูงจากพื้นประมาณห้าเมตร ผนังและเพดานล้วนเป็นสีขาว ทั้งห้องโล่งปราศจากเฟอร์นิเจอร์

จู่ๆ กึ่งกลางผนังห้องด้านซ้ายมือก็มีผนังเลื่อนออกไปเปิดตรงกลางผนังห้องด้านขวามือ ขณะที่เขากำลังงุนงง ตรงผนังก็มีประตูสีขาวสองบานปรากฏขึ้น มันตั้งอยู่ห่างกันราวกับแบ่งออกเป็นสองห้องพอดีพอดี ตามด้วยป้ายสีทองที่ปรากฏขึ้นอยู่กึ่งกลางประตูขอบบน พร้อมกับมีตัวอักษรภาษาทาร์ดิซสีดำลอยไปยังป้ายสีทอง

ชายหนุ่มจ้องมองคำว่า ห้องนอน ที่กำลังลอยไปติดป้ายบนประตูห้องด้านซ้ายมือ พอหันไปทางขวาก็พบว่าป้ายสีทองมีอักษรว่า ห้องฝึกวิชา ส่วนด้านขวามือมีซิฟานวมสีขาววงล้อมรอบโต๊ะคริสตัลทรงกลม ตามกำแพงเริ่มปรากฏกรอบไม้สีทองที่มีภาพวาดสีน้ำมัน เป็นภาพพิวทิสน์ท้องทะเลยามเย็น

“นายท่านไปห้องนอนเถอะ” เสียงหวานดังขึ้นข้างหูซ้าย ลมหายใจร้อนกรุ่นของอิสตรีผมสีม่วงกำลังรดลงต้นคอซ้าย ทำให้เขาระลึกได้ว่าตนมาที่นี่เพื่ออะไร “หรือว่านายท่านมีสนิยมทำเรื่องอย่างนั้นนอกห้องนอน ข้าก็คงได้แต่ยอมรับมัน”

อาเรสหันไปด้านซ้ายมือ เห็นโต๊ะไม้ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีเก้าอี้ไม้สี่ตัวตั้งโดยรอบ ด้านซ้ายสุดมีบาร์ไม้ ขันวางแก้วจานซามและตู้เก็บของแบบฝัง

ผนังเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ แต่เขาไม่มีเวลาให้สนใจสิ่งที่อยู่ภายในนั้น สองเท้าก้าวไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องนอนอย่างฉับไว มือขวาของเขาบิดลูกบิดประตูสีทอง เกิดเสียงดังกริ๊ก!

แอ็ด!!! ประตูห้องถูกผลักเข้าไปด้านซ้ายมืออย่างเชื่องช้า

ด้านในสุดซีกซ้ายของห้องมีเตียงนอนทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีขาวหลังหนึ่ง กว้างพอให้นอนได้ถึงสามคน หมอนสีขาวสองใบกับผ้าห่มสีขาวหนึ่งผืน ถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ ส่วนด้านขวาของห้องมีตู้เสื้อผ้าสีขาวตั้งอยู่สองตู้ ตาขวาของเขาในตอนนี้เป็นหมุนวนเป็นวงกลม ยิ่งใกล้จุดหมายปลายทางมากเท่าไร หัวใจของเขายิ่งใกล้จะระเบิดออกจากอกมากเท่านั้น

“นายท่านเข้าไปสิ เวลาเหลือไม่ถึงครึ่งชั่วโมงแล้วนะ” เสียงอ่อนแรงของสาวใช้ดังขึ้นข้างหู ทำเอาดวงตาซ้ายที่ปิดอยู่เบิกโพลง “หรือว่านายท่านจะยังไม่พร้อม”

“เหมยฮั่ว ไม่มีวิธีอื่นเลยเธอ” เขาโพล่งถามด้วยเสียงสั้น

“พาเข้าไปนั่งบนเตียงก่อน” เสียงปลงตกของอิสตรีผมสีม่วง สองเท้าของเขารับขยับไปถึงหน้าเตียง จากนั้นรับหันหลังปล่อยให้ร่างของสาวใช้ออกจากแผ่นหลัง แล้วหมุนกายกลับไปมองเธอ ใบหน้าของหญิงสาวกำลังแดงป่อง “ในตอนนี้อย่ามีสามทางเลือก”

อาเรสรีบผงกศีรษะ “บอกมาเลย ครั้งนี้ผมจะตั้งใจฟัง”

“หนึ่ง นายท่านมาเป็นแม่นมให้ข้า” เหมยฮั่วจับจ้องเขาด้วยสายตาอ่อนโยน มือขวาของเธอที่กำลังกำไว้ค่อยๆ แเบออก เผยให้เห็นแหวนสีดำสามวง “สอง นายท่านใช้แบล็กพรอเหล่านี้เพื่อส่งข้ากลับไปหาทูลา”

มือซ้ายของอาเรสเลื่อนไปคว้าแหวนสีดำทั้งสามวงมาโดยไว ขณะที่เขากำลังจะมองดูหน้าจอสัญญา อิสตรีผมสีม่วงผู้มีสีหน้าเศร้าก็เลื่อนมือขวาของเธอมาจับมือซ้ายของเขา

“นายท่านต้องหาผู้เสียสละหนึ่งล้าน ผู้ใช้หนึ่งคนที่จะยอมตาย” เสียงหุดหู่ของสาวใช้ เธอยกมือซ้ายไปลูบหน้าท้องของตน “ทั้งข้าและลูกคงไม่ยินดีที่จะต้องมีผู้เสียสละมากขนาดนั้นเพื่อพวกเรา”

“มันอาจมีวิธีใช้แบบอื่นก็ได้นะ” ชายหนุ่มแย้ง

อาเรสเหลือบมองโซ่เก้าเส้นที่ข้อมือซ้ายซึ่งสร้างปาฏิหาริย์มานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ผืนทะเลองดำ สร้างออร่าสายพิเศษ ช่วยให้เขารอดชีวิตจากวินเซนต์ที่ไม่รู้ว่าเป็นตัวจริงหรือเปล่า เมื่อมีความปรารถนาอันแรงกล้า โซ่ก็เริ่มสั่นไหวกระทบกันเองจนเกิดเสียงดังแก๊งอย่างต่อเนื่อง

เบื้องหน้าของเขาปรากฏบอลสีดำสามลูกขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือซึ่งถูกโซ่รัดพันไว้ ภายในบอลทั้งสามลูกมีอักษรภาษาเอลดิชว่า *เคลื่อนย้าย* โซ่สามเส้นในข้อมือซ้ายเริ่มแตกร้าว ทำให้โซ่บนบอลทั้งสามลูกขาดทีละนิด ตัวอักษรภายในบอลทั้งสามลูกแปรเปลี่ยนเป็นคำว่า *กลับไปยังจุดเดิม*

ทว่าหน้าจอกาชาบานหนึ่งพลันเปิดขึ้นทางขวามือ มีตัวอักษรภาษาเอลดิชเรียงกันอยู่สามชั้น เขาไล่อ่านจากชั้นบนสุด สูญเสียค่าพลังสมดุลถาวร 20,000 หัวใจทอง ขึ้นถัดมา สูญเสียอายุขัย 1,200 ปี และชั้นล่างสุด โอกาสเสียชีวิต 99.99%

“ผมสามารถส่งคุณกลับไปหาหูกาได้แล้ว” ชายหนุ่มโผล่ออกไปอย่างไม่ลังเล แต่ออสตรึ่มสีม่วงเบี่ยงหน้ากลับมีสายตาตื่นตระหนก มือขวาของเธอกระชากแบล็กพรอททั้งสามชิ้นกลับไป เธอเก็บพวกมันลงในช่องเก็บของส่วนตัว “ทำแบบนั้นทำไมเหมยฮั่ว ผมทำได้จริง...” ก่อนที่เขาจะทันเอ่ยจบ มือซ้ายของสาวใช้ก็ตบแก้มขวาของเขาเสียงดังเผียะ! “เอ๊ะ! ผมทำอะไรผิดหรือ”

“เมื่อครูนัยน์ตาของนายท่านทั้งสองข้างปรากฏสัญลักษณ์ตาข้างสีทอง” ดวงตาของหญิงสาวมีน้ำตาไหลรินอาบแก้ม ริมฝีปากที่เข้มแน่นอยู่ครู่หนึ่งเผยออก เปล่งเสียงแหบพร่าที่ดูเจ็บปวด “มันคือเครื่องหมายของการให้สายพลังผู้แลกเปลี่ยน นายท่านต้องสูญเสียอะไรไปบ้างเพื่อส่งข้ากลับไป”

อาเรสตอบไปตามความจริง พอเอ่ยจบ มือขวาของเธอก็ตบแก้มซ้ายของเขาพร้อมกับทวาด “จะบ้าก็ให้มันมีขอบเขตหน่อย”

ชายหนุ่มโดนตบถึงสองครั้งแล้ว เขากะพริบตาปริบๆ แล้วถาม “ผมทำอะไรผิดหรือ”

“นายท่านลืมแล้วหรือว่า ชีวิตของตัวเองยังพ่วงกับอีกสามชีวิตของ นายหญิงอยู่” เสียงกราดเกรี้ยวดังก้องห้องนอน อิศตริยมสืมวงผุดลุกขึ้น ร่างกายของเธอโชนลงไปมา พอเขาจะยกสองมือไปประคอง เธอกลับใช้สอง มือปิดมือของเธอออก “ไม่ต้องมายุ่งกับข้า!”

สิ้นเสียงดู สองเท้าของหญิงสาวก็ก้าวผ่านเขาไปทางด้านซ้าย มือซ้าย ของชายหนุ่มพลันเลื่อนไปจับมือซ้ายของเธอไว้ “จะไปไหนหรือเหมยฮั่ว”

“ทางเลือกสุดท้าย ดิฉันแค่จะไปหาแม่คนใหม่” เสียงเย็นชาจาก สาวใช้ เธอหันมามองด้วยสายตาสงบนิ่ง ใบหน้ากลับมามีรอยยิ้มละไมตาม ปกติ เสียงอ่อนหวานดังแผ่วเบา “นายท่านพักผ่อนเถอะ เดี่ยวดิฉันจัดการ ธุระเสร็จจะกลับมารับใช้ท่านต่อ”

มือซ้ายของเธอสะบัดมือซ้ายของเขาให้หลุดออก อิศตริยมสืมวงหมุน กายมายืนอยู่ในท่วงท่าสงบนิ่ง เธอโค้งตัวอย่างซดซ้อย

“ขอให้นายท่านรักษาชีวิตไว้เพือนายหญิง” สิ้นเสียงหวานชวนฟัง เธอก็เยกหน้าขึ้นมาให้เขาเห็นรอยยิ้มละมุนละไม เธอพูดต่อ “ดิฉันเป็นสาวใช้ ส่วนตัวชั้นสูง ย่อมรู้ว่าตัวเองควรทำอะไร”

ชายหนุ่มได้แต่มองเหมยฮั่วหมุนกายเดินตรงไปหยุดยืนอยู่หน้าประตู ห้อง หลังจากนั้นเธอหันมาเลื่อนมือซ้ายจับลูกบิดสัของตึ่ประตูให้ปิดลง วง หน้าของหญิงสาวยังคงมีรอยยิ้มสดใสราวกับไม่มีเรื่องให้ทุกข์ใจ

‘หากข้าตายลงในคืนนี้ โปรดดูแลเหมยฮั่วเหมือนกับภรรยาคนหนึ่ง ด้วยเถอะ’ เสียงของหูชาดังกึกก้องในศีรษะ ภายในใจของเขาต้องว่าวุ่น ‘แต่ คุณยังไม่ตายนี่นา’

สแทรกทิจิสูงชันของเขาเริ่มประมวผลให้เห็นหน้าจ้ออากาศสาม บาน จ้ออากาศบานซ้ายเป็นชีวิตของเหมยฮั่วที่ถูกคุ่นอนรึดไถเงิน แถมยัง ทำร้ายและลงมือตบตีเธอตลอดสองปี ส่วนบานตรงกลางกำลังเล่นชีวิตของ เธอซึ่งถูกหูชาหมายเมิน เนื่องจากแม่คนที่เธอไปเจอตามติดพัพพ์ไม่เลิกว่า ทว่าด้านขวาสุดกลับเลวร้ายยิ่งกว่า หูชากับเหมยฮั่วต้องแยกทางกัน ส่งผล ให้ลูกทั้งสองเป็นกำพร้าพ่อ แต่ไม่ว่าเรื่องจะจบลงแบบไหน พวกเรนเน่ก็จะ

มองเขาด้วยสายตาเย็นชา

“เหมยฮั่ว!!!” เสียงตะโกนของเขาทำให้ประตูที่เกือบจะปิดลงหยุดนิ่ง ชายหนุ่มรีบอ้าปากออกคำสั่ง “ผมขอสั่งให้มานอ....นอน...บนเตียง!!!”

แอ็ด!!! ประตูสีขาวเปิดอ้าออก เผยใบหน้าของสาวใช้ที่ดูเหนื่อยใจ

“นายท่านอย่าฝันเลย...” เธอเลื่อนมือขวาขึ้นมาลูบหน้าท้อง “บนวาทิศลำนี้น่าจะมีคนในกิลด์แมน่มอยู่บ้าง ต่อให้ไม่มี ก็ยังมีบุรุษอีกเยอะแยะที่พร้อมจะดูแลครรภ์ให้ดิฉัน”

จากคำพูดของเธอเมื่อครู่ สเทรททิจิชั่นสูงของเขาเห็นภาพที่เลวร้ายมากกว่าเดิมนับสิบเท่า อิสตรีที่เป็นเหมือนลูกแกะตัวน้อยซึ่งต้องโดนหมาป่านับสิบลูกกัดกิน ทว่าเพื่อลูกทำให้เธอได้แต่กล้ำกลืนฝืนทนทรมาณใจ

ตบ!!! สองเข่าของชายหนุ่มกระแทกพื้น

“ผมพร้อมแล้ว เญียมากินผมได้เลย” อาเรสเอ่ยออกไปอย่างแน่วแน่

“เฮ้อ!” เสียงถอนใจดังเอื๊อกพร้อมกับเสียงประตูปิดลง อิสตรีผสมสีม่วงยื่นพิงหลังกับประตู มือขวาของเธอเลื่อนไปยังผนังห้อง “นายท่านหลังจากดิฉันกดปุ่มเลื่อนผนังปิดหินเรืองแสงนี้ จะไม่มีการลี้ภัยอีกแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลง แล้วเอ่ยอย่างห้าวหาญ “เมื่อผมตัดสินใจแล้ว ผมจะไม่เปลี่ยนใจ”

มือขวาของเหมยฮั่วกดลงบนผนังจนเกิดเสียงดังกึก! เพดานตามผนังเลื่อนออกมาปิดทับเพดานเบื้องบนที่มีหินเรืองแสงฝังไว้เป็นวงแหวนสี่ชั้น ขณะที่ห้องค่อยๆ มืดลง อิสตรีผสมสีม่วงพลันเดินตรงมาสวมกอดเขาอย่างอ่อนโยน มือขวาของเธอหยิบคลีนบอลออกมาแต่ละลงบนหน้าผากของเขา

“อนามัยเป็นเรื่องสำคัญนะคะ” เสียงนุ่มดังขึ้นข้างหูขวา คลีนบอลปลดปล่อยละอองแสงสีขาวออกมารอบร่างของเขาและเธอ ความอบอุ่นและสบายกายจึงบังเกิดขึ้น เมื่อแสงทั้งหมดดับลง เขาก็ถูกตามเธอไปนั่งอยู่บนขอบเตียง มือขวาของเขาถูกมือซ้ายของเธอกุมไว้ “หากจะเลิกตอนนี้ยังทันนะ ดิฉันยังพอมีเวลาเหลืออยู่ให้...อู๊ป!”

อาเรสไม่คิดอะไรให้มาก ความ สิ่งที่ต้องทำก็ต้องทำ เขาเลื่อนริม-

ฝีปากของตนไปฝึกปากของหญิงสาว มอบรสจูบซึ่งดีที่สุดเท่าที่เขาส่งทำได้ ให้เธอ ร่างกายของเขาเปลี่ยนกลับไปเป็นมนุษย์ เพื่อหักห้ามใจไม่ให้ฝังเขี้ยวที่ชอกคอของร่างบาง สาวใช้เลื่อนแขนทั้งสองข้างกอดเขา เธอเอนกายนอนลงบนเตียงนุ่ม ทำให้เขาได้อยู่ในท่านอนที่เธอ ปากของเขาและเธอยังคงแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่สั่นไหวและพลัวไหวให้แกกันและกัน

ถึงเธอจะพูดด้วยความกล้าหาญ ถึงเธอจะมีเวลาเตรียมใจมานานหนึ่งร้อยปี ทว่าเมื่อต้องมาเป็นของชายอื่นที่ไม่ใช่ทูซา หัวใจของเธอก็รู้สึกเจ็บปวด แม้รสจูบของนายท่านจะยอดเยี่ยมและอบอุ่น แต่ความรู้สึกผิดต่อคนรักยังคงประเดประดังเข้ามา

“พี่ทูซา น้องขอโทษนะ” อีสตรีผมสีม่วงพริ้วว่าขอโทษคนรักที่ยังไม่ทันจะแต่งงาน แต่เพื่อรักษาลูกของเขาไว้ เธอจึงต้องยอมนอนกับบุรุษหนุ่มแสนสุภาพเบื้องหน้า ร่างของเขายังคงกดทับเธอเอาไว้และไม่ทำสิ่งอื่นใดจนเธอชักเริ่มสงสัย จึงผละปากออกพร้อมกับบอก “นายท่าน แค่จูบมันไม่ได้ช่วยอะไรหรอกนะ”

ร่างสูงใหญ่ที่กดทับเธออยู่พลันสั่นไหว เขาเอ่ยเสียงเอียงอายกลับมา “มะ...มันต้องทำยังไงเธอ”

“อู” เหมยฮั่วหลุดหัวเราะอย่างเสียมารยาท แต่เรื่องที่อีกฝ่ายกล่าวออกมาทำให้เธอไม่สามารถหยุดหัวเราะได้ ความรู้สึกเจ็บหน้าอกซ้ายผ่นคลายลง เธอเลื่อนมือขวาวขึ้นไปลูบแก้มซ้ายอันร้อนผ่าวของนายท่าน “เดี๋ยวดิฉันจะช่วยนำทางให้เองค่ะ”

ขณะที่อาเรสมัวแต่เอียงอาย หูของเขาพลันได้ยินเสียงรูดซิปกางเกง ความตื่นเต้นทำให้สติของเขาแทบเสียดิบ พอรู้สึกตัวอีกที สองมือของอีสตรีผมสีม่วงกลับลากพาความกล้าของเขาให้ลอดผ่านความมิดชิดอันอบอุ่น มันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาารู้สึกถึงความแปลกประหลาดแบบนี้

เหมยฮั่วเลื่อนแขนทั้งสองข้างไปกอดแผ่นหลังของอีกฝ่าย ชายหนุ่มเบื่องบนโถมร่างเข้ามาแนบชิด ความเจ็บปวดแล่นผ่านทั่วสรรพางค์กาย ร่างกายของเธอถึงกับสั่นกระตุกอย่างรุนแรง อีกฝ่ายที่หยุดนิ่งค่อยๆ ขยับขึ้น

ลงอย่างเชื่องช้า ก่อนจะเริ่มเพิ่มความเร็วมากขึ้นเรื่อยๆ ริมฝีปากที่พยายาม
แน่นแน่นเผยออก ปลอ่ยให้เสียงครางแห่งความสุขเล็ดลอดออกมา

ผ่านไปเพียงไม่กี่นาที บริเวณหน้าท้องของเธอกลับรู้สึกถึงความ
อบอุ่นจากมกฏสิทธิ์ของทั้งสอง มันบ่งบอกว่าอีกฝ่ายได้เติมความรักให้เธอจน
เต็ม ทำเอาอистรีมสีม่วงถึงกับตะลึงงันกับบุรุษมหัศจรรย์เบื้องหน้า เพราะ
พี่ทุซาของเธอยังต้องใช้เวลาเติมความรักไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง ถึงจะทำให้
ลูกน้อยทั้งสองเต็มอิมกับความรักรจากบิดา

ทว่านายท่านกลับใช้เวลาเพียงแค่สามนาที นี่จึงเป็นการยืนยันถึง
ความปรารถนาของอีกฝ่ายที่ต้องการให้ลูกของเธอมีชีวิตรอดอย่างแท้จริง
แถมเขายังใช้นเวลาน้อยกว่าทุซา บ่งบอกว่าเขาไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับเรือนร่าง
ของเธอแม้แต่น้อย

ในประวัติศาสตร์พ่อบ้านและสาวใช้ที่ตระกูลของเธอบันทึกเอาไว้
สาวใช้ส่วนตัวซึ่งตั้งครวกับข้ารับใช้ด้วยกัน ต่อให้เป็นคนโปรดของนายท่าน
แต่อистรีเหล่านั้นจะถูกขับไล่ออกจากหน้าที่หรืออาจไม่ได้รับการเหลียวแล
อีกเลยชั่วชีวิต แม้พวกเขาจะได้สิ่งล้ำค่าของพวกเธอเป็นคนแรกก็ตามที

จากความคิดของเธอ หากต้องอยู่ในเอลฟาเรียนานถึงห้าปี โอกาสที่
นายท่านจะมาแตะต้องร่างกายของเธอนั้นมีอยู่สูง ยิ่งอีกฝ่ายมีข่าวฉาวใน
ด้านขายยาข้ามเจ็ดราตรี วันใดก็ตามที่พวกนายหญิงทั้งหลายหมดแรงต่อต้าน
เธอคงไม่รอดพ้นจากชะตากรรมสาวใช้ส่วนตัวที่ต้องมอบทุกสิ่งให้ตามที่นาย
ท่านสั่ง

เหมยฮัวจึงตัดสินใจขมอมความบริสุทธิ์ของตนให้ทุซา โดยใช้ข้ออ้าง
ว่าโกรธและหึง เพราะต้องการให้นายท่านรังเกียจเธอไว้ก่อน จะได้ไม่มา
แตะต้องร่างกายของเธอไปอีกตลอดกาล

ทว่าพอได้รับความจริงใจจากบุรุษเบื้องบน เขาไม่รังเกียจเธอที่ร่างกาย
เปราะเปื้อนมลทินจากข้ารับใช้ด้วยกัน แถมยังคิดจะสละชีพเพื่อให้เธอกลับ
ไปหาทุซา อคติที่เคยมีต่ออีกฝ่ายจึงมลายหายไปจากจิตใจจนหมดสิ้น สอง
มือเลื่อนออกจากแผ่นหลังมาจับแก้มร้อนผ่าวของนายท่าน ความชุ่มชื้นจาก

เหงื่อบนผิวงหน้าทำให้เธอรับรู้ถึงความเหนียวล้าของเขาได้

“นายท่านคะ พักผ่อนเถอะ ลูกของดิฉันรอดแล้วค่ะ” เสียงหวานใสออกจากปากที่พยายามสงบเสียงครางของตน ทว่าอาเรสกลับไม่ตอบอะไร อิสตรีผมสีม่วงลองเรียกดูอีกครั้ง “นายท่าน นายท่าน นาย...”

หลังจากลองเรียกเขาลหลายครั้ง เธอก็เพิ่งรู้สึกถึงความผิดปกติ จึงใช้มือซ้ายหยิบหินเรืองแสงขนาดเล็กจากช่องเก็บของส่วนตัวออกมา แสงของมันสาดไปยังใบหน้าของอาเรส นายท่านของเธอมิ่ใบหน้าแดงและชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ดวงตาของเขากำลังหมุนวนดูคนมา

“นี่เขาหมดสติไปแล้วหรือ แต่ทำไมร่างกายถึงยังคงไม่หยุดแบบนี้ล่ะ อ้อ” มือซ้ายที่อ่อนแรงปล่อยหินเรืองแสงตกอยู่บนเตียงเหนือไหล่ซ้าย สองมือของหญิงสาวเลื่อนไปจับแผ่นหลังของบุรุษพร้อมจิกเล็บใส่ผ้าคลุมสีดำของอีกฝ่าย เพราะแรงขับเคลื่อนที่เขามอบให้ยังคงต่อเนื่องมิหยุดยั้งราวกับคลื่นมหาสมุทรอันบ้าคลั่ง ทำให้สติของเธอเริ่มจะควบคุมมิได้ “นี่ฉันกำลังโดนเทพแห่งความรักทั้งเจ็ดลงโทษอยู่หรือไม่”

“วิดพื้นหนึ่งหมื่นครั้ง วิดพื้นหนึ่งหมื่นครั้ง วิด...ครอก” เสียงจากปากของชายหนุ่มที่ยังคงขยับร่างกายไม่หยุดหย่อน เขาพูดภาษาแปลกประหลาดสลับไปมามากมาย ทั้งที่ฟังเข้าใจและไม่เข้าใจ จนกระทั่งถึงประโยคสุดท้าย “พูชา ผมจะไม่ให้ลูกคุณตาย พูชา ผมจะไม่ให้ลูกคุณตาย พูชา...”

‘กะแล้วเชื่อว่านายท่านต้องหลงใหลความหล่อเหลาของพี่พูชา’ หัวใจของสาวใช้เหล็กลาญไปพร้อมกับร่างกายที่เริ่มจะหลอมละลาย ‘ด้วยศักดิ์ศรีของสาวใช้ส่วนตัว ฉันต้องทำให้นายท่านชอบสาวใช้มากกว่าพ่อบ้านให้จงได้’

คำคืนที่ยาวนานผ่านพ้นไป อาเรสรู้สึกหนักที่แขนซ้ายของตน ส่วนศีรษะหนุนบางสิ่งทีนุ่มสบาย ความอบอุ่นจากด้านซ้ายมือพลันส่งถ่ายมาหาเขา ชายหนุ่มรีบลืมตาทั้งสองขึ้น พบว่ารอบด้านยังคงมืดมิด มีเพียงแสงสลัวจากหัวเตียง พอหันไปดูก็เห็นหินเรืองแสงขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ

เมื่อหันไปทางซ้าย เห็นอิสตรีผมสีม่วงกำลังนอนหลับอยู่บนต้นแขนซ้ายของเขา เรือนผมอันงดงามของเธอสยายพาดบนหัวเตียง ร่างกายของเธอและเธออยู่ใต้ผ้าห่มสีขาวผืนใหญ่ ชายหนุ่มรู้สึกเป็นห่วงบางสิ่ง จึงเลื่อนมือขวาไปสัมผัสหน้าท้องของอีกฝ่ายซึ่งมีเสื้อผ้าขวางกั้นไว้ เสียงด้นของสองทารกถ่ายทอดมาให้เขาได้ยิน ชายหนุ่มจิกยิ้มกว้าง

จู่ๆ เปลือกตาของหญิงสาวก็เลื่อนเปิดขึ้น เผยให้เห็นนัยน์ตาสีม่วงอ่อนที่เริ่มประสานสายตากับเขา แก้มเนียนนุ่มของเธอพลันแดงระเรื่อ ริมฝีปากสีชมพูอ่อนมันวาววับคลี่ยิ้มเอียงอายแวบหนึ่ง ร่างบางยกกายขึ้น เผยให้เห็นเสื้อผ้าที่กลับมาดูสะอาดหมดจดไร้รอยยับใดๆ ทั้งสิ้น เธอนั่งคุกเข่าจดสองมือไว้เบื้องหน้า ไค้ตัวให้เขาอย่างนอบน้อม

“เชิญนายท่านไปอาบน้ำก่อน แล้วดิฉันจะเตรียมอาหารให้” อิสตรีผมสีม่วงยังคงก้มหน้ามองเตียงนอนอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเลื่อนมือซ้ายมาปิดตาเขาทั้งสองข้าง “นายท่านออกจากห้องไปก่อนสิคะ เดี่ยวดิฉันจัดการเก็บทุกอย่างให้เอง”

ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาลงไปจับกางเกง พบว่าชิบยังไม่ได้รูด จึงรีบใช้มือข้างนั้นรูดมันขึ้นมารวดเร็ว พอรู้สึกอุ่นใจจึงค่อยขยับลงจากเตียงนอนฝั่งขวามือ เพียงเท่าเขาสัมผัสพื้นก็คิดจะหันกลับไปมอง ทว่าแผ่นหลังกลับโดนสองมือดันให้เขาต้องเดินไปข้างหน้า พอหยุดอยู่หน้าประตู มือขวาของหญิงสาวก็เลื่อนผ่านด้านขวาของเขาไปหมุนลูกบิดประตู เกิดเสียงดังกริกเบาๆ ก่อนที่ประตูจะถูกดึงเข้ามาพร้อมกับแสงสว่างสดใสส่องเข้าสู่ภายในห้อง

“จากเนตรใจ ทำให้ดิฉันรู้ว่าในห้องฝึกวิชา มีห้องอาบนํ้าอยู่ เชิญนายท่านไปชำระกายได้ค่ะ” สิ้นเสียงอ่อนหวาน เขาก็ถูกมือซ้ายของเธอดันหลังให้ออกจากห้อง พอหันกลับไป ประตูก็ถูกปิดเกือบสนิทแล้ว “เว้นแต่... นายท่านยังอยากจะปลดปล่อยก็เชิญเข้ามาได้”

เหมยฮั่วมองมือขวาของตนที่ลั่นระริกอยู่ตรงลูกบิดประตู เธอไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะผลัดกันมาหรือไม่ แต่หัวใจของเธอก็อดเต้นระรัวมิได้ เพราะ

เมื่อคืนนายท่านช่างดูดีไม่รู้จึกหลับจึกนอน เอาแต่วิดพื้นอยู่ได้จนถึงเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน เขาถึงยอมปลดปล่อยให้เธอได้หลับพักผ่อน หากมิใช่มีแหวนเดอะเมดควีน เสื้อผ้าของเธอต้องทั้งเปราะเปื้อนและยับย่นแน่ๆ

“เออ...” เสียงดังเลขของชายหนุ่มดังลอดเข้ามา ทำเอาสองมือของเธอถึงกับสั่นไหวเช่นเดียวกับร่างกายที่อ่อนเพลีย “ผมไปฝึกวิชาก่อนนะ อยากวิดพื้นจังเลย”

“อู๊ย!! นายท่านอยากจะพาดิฉันไปวิดพื้นในห้องฝึกวิชาอีกหรือ...ดิฉันไม่ไหวแล้วนะ” หัวใจของเธอเต้นดังโครมคราม แม้ร่างกายจะเหนื่อยล้า ทว่าศักดิ์ศรีของสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูงคำค่ออยู่ เธอจึงได้แต่ดึงมือขวากลับมาพร้อมบานประตูที่เปิดขึ้น แต่อีกฝ่ายกลับไม่อยู่เบื้องหน้า พอเดินออกไปยืนหน้าห้อง กลับพบว่าบุรุษผมสีดำกำลังเดินตรงไปยังห้องฝึกวิชาด้านซ้ายมือ “นี่จะไม่รบกวนคนที่ต้องเป็นเบาะรับแรงตอนวิดพื้นเลยเหรอ ใจร้ายเกินไปแล้ว”

จู่ๆ ชายหนุ่มก็หันกลับมา “เหมยฮั่ว มีอะไรหรือ”

“นายท่านไม่ได้เรียกให้ดิฉันไปวิดพื้นด้วยหรือคะ” อีสตรีผมสีม่วงรีบถาม เธอเฝ้ารอคำตอบจากคนทะเล้นที่แอบแกล้งชื่อ ทว่าอีกฝ่ายกลับเอียงศีรษะไปซ้ายทีขวาที “นี่นายท่านขี้ลืมขนาดนั้นเลยหรือ ก็ที่บอกว่ายากวิดพื้นไง”

“อ้อ เหมยฮั่วอยากมาวิดพื้นพร้อมกับผมหรือ” ใบหน้าของอาเรสแดงก่ำ อีกฝ่ายจ้องมองมายังกระโปรงของเธอ “แต่อย่างน้อยน่าจะเปลี่ยนไปใส่กางเกงหนอยนะ เกิดผมเห็นกางเกงในมันจะไม่ได้ต่อทุกข”

เพี้ยง!!! นั่นคือเสียงใบหน้าที่อีสตรีผมสีม่วงที่แตกยับ สองแถมของเธอร้อนผ่าวเมื่อรู้ว่าตนคิดเรื่องลามก

“ไม่มีอะไรคะ เชิญนายท่านไปวิดพื้นตามสบาย ดิฉันจะไปเก็บห้องและเตรียมอาหารให้คะ” เหมยฮั่วรีบเดินถอยหลังกลับเข้าไปในห้องพร้อมกับปิดประตูอย่างแรง เกิดเสียงดังปัง! เธอหันกลับเข้ามามองห้องนอนและเตียงที่ต้องรีบทำความสะอาดยกใหญ่ เพราะคราบหลายๆ สิ่งมันเยอะจนเกินไป “เจ้าเด็กบ้า! ทำให้ดิฉันต้องหน้าแตกแบบนี้ ศักดิ์ศรีความเป็นสาวใช้ส่วนตัว

ชั้นสูงหายหมดกันพอดี”

สองเท้าพาร่างกายที่อ่อนล้าเดินไปนั่งอยู่บนเตียงนอน เพียงมือขวาสัมผัสลงบนผ้าห่ม ก็เผลอดึงมันขึ้นมาดมกลิ่นของบุรุษเพศที่แสนชื่อและอบอุ่น ความรู้สึกดีบางอย่างซ้ำแรกเข้ามาในจิตใจ ทำให้เธอเผลอเอนหลังนอนลงบนเตียง สองตาเลื่อนปิดลงพร้อมกับสติที่เลือนราง

อิสตรีผมสีม่วงไม่แน่ใจว่าตนหลับไปนานเท่าใด แต่กลิ่นหอมหวาน ที่ลอยเข้ามากะทบจมูกทำให้สองตาดึงเลื่อนเปิดขึ้น เห็นบุรุษหนุ่มในเสื้อเจ็ดแขนยาวสีขาวคอตั้งกำลังปิดตาสนิทินเดินเข้ามา เขาสวมกางเกงขายาวสีขาว รองเท้าหนังสีดำ มือขวาสวมถุงมือสีขาว

มันเป็นชุดที่นายหญิงเชลฟีนั่งตัดเย็บอย่างประณีตโดยไม่ใช้สายพลังผู้รังสรรค์ เพราะเธอบอกว่า ชุดนี้จะคุ้มครองอีกฝ่ายเวลาอยู่ห่างไกลกัน

แก้มของชายหนุ่มแดงระเรื่อ เมื่อเธอหันไปมองกระโปรงของตนจึงพบว่ามันเผยออกขึ้น เผยให้เห็นกางเกงในสีชมพูลายดอกบ๊วย สองมือของหญิงสาวพลันเลื่อนลงไปจัดชายกระโปรงให้เข้าที่ ก่อนจะยกตัวขึ้น

“นายท่านมีอะไรให้ดิฉันรับใช้หรือคะ” เหมยฮั่วเอ่ยอย่างเร่งรีบ

“ปะ...เปล่า...อะ...ผมไม่ได้มาเพื่อเรื่องแบบนั้นนะ” บุรุษผมสีดำเดินถอยหลังพลงสายหน้าไปมาจนยืนอยู่หน้าประตูทางเข้า “ผมทำอาหารเสร็จแล้ว เลยมาเรียกเหมยฮั่วเท่านั้น”

“ฮะ! นี่ดิฉันหลับไปนานขนาดไหน” อิสตรีผมสีม่วงถามด้วยความตกใจ

“ขอคำนวณแป๊บหนึ่ง” อาเรสยกมือขวาที่กำลังไขว้ขึ้นมา นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาฬิกา และนิ้วก้อย ค่อยๆ คลี่ออกหลังจากพูดทีละคำ “ออกกำลังกายผสมพัฒนาฝีมือ อาบน้ำ ทำอาหาร และยืนอยู่หน้าประตูเรียกเหมยฮั่ว รวมทั้งสิ้นน่าจะแปดชั่วโมงมั้ง”

“ทำไมนายท่านไม่เข้ามาปลุกดิฉันคะ” เธอผุดลุกขึ้นแล้วเดินไปหาเขาด้วยความรู้สึกโกรธ ทว่าพอเดินเข้าไปใกล้ ตาขาวของชายหนุ่มก็เลื่อนเปิด

ขึ้น ดวงตาข้างนั้นทำให้หัวใจของเธอเต้นตึกตักเมื่อคิดถึงเรื่องเมื่อคืน อิสตรีผมสีม่วงรีบกำหน้าลง “ดิฉันเป็นสาวใช้ มีหน้าที่ดูแลนายท่าน อย่าลืมนะ ครั้งนี้ดิฉันจะให้ของขวัญต่อสิ่งที่นายท่านทำลงไป”

อาเรสไม่อาจบอกหญิงสาวเบื้องหน้าถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในจิตใจของตน ในช่วงที่เขาฝึกฝนอยู่ห้องด้านข้าง ไม่ว่าจะพยายามทำสมาธิสักเท่าใด ความคิดฟุ้งซ่านเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืนยังคงตามมาหลอกหลอน ในตอนนี้ความรู้สึกอยากกดทับร่างบางด้านหน้ากำลังรุมเร้าหัวใจของเขา ชายหนุ่มรู้วามันคือสิ่งที่เรียกว่า จิตราคะ หากไม่พยายามสะกดมันเอาไว้ เขาจะต้องกลายเป็นคนชั่วช้าอย่างแน่นอน

“อย่าเข้ามาใกล้...” สองเท้าของชายหนุ่มเริ่มก้าวถอยหลังออกจากห้อง อิสตรีผมสีม่วงกลับมีสีหน้าตกตะลึง เธอหันซ้ายขวาก่อนจะหลุดเข้าลงกับพื้น เหยยหน้าที่เต็มไปด้วยความหุดหู่ขึ้นมา เขารีบโผล่ออกมา “เกิดอะไรขึ้น”

“ประโยคนั้นมักออกจากปากของนายท่านส่วนใหญ่เมื่อ...กระซิกๆ” เสียงตะอื้นให้ดังมาจากร่างบางเบื้องหน้า ปลายหางตาเริ่มปล่อยหยดน้ำออกมา “เมื่อร่างกายของสาวใช้คนนั้นแล้ว อี้อๆ”

“เปล่า ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แต่...” อาเรสไม่สามารถอธิบายได้มากกว่านี้

“แต่อะไร” เหมยฮัวมองมาด้วยแววตาคาดคั้น

“เพราะผมอยู่ในช่วง...” ถึงอยากจะแจจแจงจนจบ แต่ชายหนุ่มไม่อาจกล่าวต่อ เพราะเขามั่นใจว่า ถ้าพูดคำนั้นออกไปเมื่อใด สาวใช้เบื้องหน้าจะคิดว่าเป็นคำสั่งและปฏิบัติตามทันที “เอาเป็นว่าพวกเราไปกินข้าวกันเถอะ”

สาวใช้ผุดลุกขึ้น เธอเดินเข้ามาใกล้เขาที่ละนิด ชายหนุ่มได้แต่เดินถอยหลังไปจนติดผนังห้องด้านนอก ดวงตาสีม่วงอ่อนทอแววดุตันเหมือนจะบังคับให้เขาพูดจนจบ

“จึงบอกมาเดี๋ยวนี้ว่าอยู่ในช่วงอะไร...หรือดิฉันทำอะไรผิด” เสียงเย็นชาเปล่งออกจากริมฝีปากสีชมพูอ่อนที่ชวนให้เขาอยากจะปิดผนึกมันเสีย

เหลือเกิน มือขวาของเธอดันอกซ้ายของเขาให้แผ่นหลังติดกับผนังจนสนิท “บอกมาเดี๋ยวนี้ ด้วยเกียรติของผู้สืบทอดเคอะเมตควีน ดิฉันต้องไม่ถูกนายท่านกล่าววาจาเชิงไล่ออก หลังจากเพิ่งพลีกายให้นานถึงแปดชั่วโมง”

“เอ!! ผมจำได้ว่าแค่สามนาที่ ผมก็หลับแล้วนะ” อาเรสถึงกับตะลึงงัน

“ใช่สิ สามนาที่แรกท่านทำ แต่หลังจากนั้นอีกเกือบแปดชั่วโมง ท่านพูดว่าวิดพื้น” แก้มของอิสตรีผมสีม่วงแดงปลั่ง เธอเอ่ยอย่างเอียงอาย “ขนาดพี่ทุซาใช้ยาข้ามเจ็ดราตรี ยังได้แค่หนึ่งชั่วโมง นี่นายท่านเล่นยาอะไรมา หา!!!”

อาเรสถึงกับสะอึกกับวาจาของอีกฝ่าย เขาเผลอคิดไปถึงช่วงเช้าที่ตนพูดว่าวิดพื้น ในตอนนั้นอิสตรีเบื่องหน้าเลยเดินออกจากห้อง ชายหนุ่มประสานสายตากับสาวใช้ ใบหน้าของเขาร้อนผ่าว หญิงสาวก้มหน้าลงเช่นเดียวกัน เหมือนเธอจะลวงรู้ในสิ่งที่เขาคิด

“ตอนนั้นดิฉันแค่เข้าใจผิดนะ” เสียงลนลานของเหมยฮั่ว

“อะ...ผมก็ไม่ได้คิดจะพาเหมยฮั่ว...อะ...ไปวิดพื้นแบบนั้นนะ” ชายหนุ่มพูดตะกุกตะกัก ใบหน้าของเขาเหมือนมีควันลอยขึ้นมา “เมื่อช่วงเช้าผมไม่ได้คิดแบบนั้นจริงๆ นะ ตอนนั้นผมไม่ได้คิดเลย”

พรึบตาหนึ่ง ร่างบางเบื่องหน้าก็สะท้อนขึ้น มือขวาของเธอชักกลับพร้อมเดินถอยหลังไปสองก้าว อิสตรีผมสีม่วงยืนสงบนิ่ง ทำให้บรรยากาศอึมครึมปกคลุมไปรอบห้อง

“ตอนนั้นหมายความว่า ไม่ใช่ตอนนี้ใช่มั้ยะ...” เหมยฮั่วถามด้วยเสียงเอียงอาย

อาเรสหลับตาลง สองมือกำแน่นจนเกิดเสียงดังกร๊อบ! “ผมขอโทษเดี่ยวผมออกไปสงบสติข้านงเอง”

จู่ๆ อิสตรีผมสีม่วงกลับโผล่เข้ามาสวมกอดเขา แก้มซ้ายของเธอแนบชิดอยู่กับแก้มซ้ายของเขา กลิ่นหอมยั่ววนของร่างบางทำให้ร่างของชายหนุ่มสั่นสะท้าน สองมือที่กำลังอยู่เลื่อนขึ้นไปอย่างมีอาจหักห้าม

“สาวใช้ส่วนตัวคือสมบัติส่วนตัวของนายท่าน” ริมฝีปากของเธอแตะ

ที่ตั้งหูขายของเขา เธอกระซิบด้วยเสียงหวาน “ขอเพียงมีคำสั่ง ดิฉันจะรับใช้ จนกว่านายท่านจะพอใจ”

“แต่คุณเป็นภรรยาของทูลฯ” อาเรสน้ำตาไหลอาบแก้ม เขาเป็นจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะ แต่สิ่งที่เขาทำอยู่นั้นไม่ต่างกับพวกมาร แถมยังเป็นมารสกุล ถึงจะอยากล่วงเกินภรรยาของเพื่อนในช่วงตั้งครมภ์ “นี่มันเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง หากไม่ใช่เพื่อรักษาครมภ์ ผมไม่ควรที่จะแตะต้องคุณ”

เหมยฮั่วรับรู้ได้ว่าร่างกายของชายหนุ่มกำลังร้อนผ่าว โดยเฉพาะความตื่นตัวของเขาซึ่งเข้าปะทะบริเวณต้นขาซ้ายของเธอ มันบ่งบอกว่าอีกฝ่ายกำลังอดทนและอดกลั้น แม้แต่เมื่อทั้งสองข้างที่เอื้อมมาด้านหลัง ยังคงไม่ยอมแตะต้องแผ่นหลังของเธอ ยิ่งน้ำตาของบุรุษหนุ่มไหลผ่านแก้มซ้าย ก็ยิ่งทำให้หัวใจของหญิงสาวรู้สึกดีกับนายท่านพันธุหายากเช่นนี้

“ดิฉันบอกก็ครั้งแล้วว่า ทั้งดิฉันและพี่ทูลฯล้วนเป็นของนายท่าน” อีสตรีผมสีม่วงเอ่ยออกไปด้วยเสียงนุ่มนวล “หรือจะให้ดิฉันแปลงร่างเป็นนายหญิงเซฟี่ นายหญิงลีโอน่า นายหญิงเซฟี่น่า หรือนายหญิงเรนเน่ คนใดคนหนึ่งก็ได้ล่ะคะ”

“เอ๊ะ! ทำแบบนั้นได้ด้วยหรอ” เสียงตกตะลึงของนายท่าน

อีสตรีผมสีม่วงรีบเดินถอยหลังไปสามก้าวพร้อมขมู่มือซ้ายที่มีเดอะเมดควีนตรงนิ้วนาง เพียงแค่คิด หน้าจ่ออากาศสี่บานพลันปรากฏขึ้นด้านหน้าจากซ้ายไปขวา เรนเน่ เซฟี่ เซฟี่น่า และลีโอน่า ทั้งหมดล้วนอยู่ในชุดสาวใช้แบบที่เธอสวมอยู่

“ดิฉันรับเลือดสาบานเป็นข้ารับใช้นายหญิงทั้งสิ้นเมื่อหลายวันก่อน” เหมยฮั่วมองดูตัวเลขอักษรภาษาทาร์ดิซที่อยู่ใต้รูป ซึ่งเขียนไว้ว่า 10/10 เธอเอ่ยต่อ “แต่ปริมาณเลือดที่ดิฉันรับมาสามารถแปลงเป็นนายหญิงแต่ละท่านได้แค่สิบครั้งนะคะ”

ใบหน้าของอาเรสเต็มไปด้วยความงุนงง เธอจึงลองคาดเดา “คงเป็นนายหญิงเซฟี่ใช่ไหม”

นายท่านกลับส่ายศีรษะ ถึงเธอจะไล่รายชื่อของนายหญิงที่เหลือ

อีกฝ่ายก็ยังคงสะบัดหน้าปฏิเสธ จู่ๆ บุรุษผู้นั้นพลันล้มตาทิ้งสองข้างขึ้น
หยาดน้ำตาหยุดไหลริน มีเพียงแก้มที่แดงระเรื่อกับดวงตาทอแว่นแฉ่ง ซึ่ง
เหมือนยามที่อีกฝ่ายบ่มบ่ามพุ่งเข้าไปหาศัตรู

“ผมจะไม่หาความสุขจากภาพลวงตา” เสียงของนายท่านดูหนักแน่น
มากกว่าปกติ ก่อนจะก้มหน้าลงพูดเบาๆ “มีร่างของทูซาหรือไม่ พวกเราจะ
ได้อยู่กันอย่างขึ้น”

เพลิง!!! เสียงบางอย่างแตกหักในจิตใจของสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูง

“นี่ดิฉันซึ่งเป็นเพศหญิง เรือนร่างมีเสน่ห์สุดยั่ววน แต่กลับแพ้พี่ทูซา
หรือ’ สองเขาทรุดลงไปนั่งกับพื้น “นายท่านชอบผู้ชายด้วยกันจริงๆ ด้วย
เมื่อคืนก็ละเมอเรียกชื่อพี่ทูซาไปถึงสามพันห้าร้อยห้าสิบห้าครั้ง กระซิกๆ”

“ไม่ละ ผมเพียงแค่มิต้องการเปลื้องคุณวิดพื้นเท่านั้นเอง...อุ๊ป!”
มือซ้ายของบุรุษผมสีดำเลื่อนขึ้นปิดปากเสียงดังแปะ! ส่วนมือขวาทาบลงไป
ยังผนังห้อง ก่อนจะหันหน้าไปมาด้วยท่าทางกระวนกระวาย “ผมพูดจริงนะ
ผมอยากจับคุณวิดพื้นตลอดเลย แต่ถ้าคุณเป็นทูซา ผมก็จะไม่สนใจอย่าง
แน่นอน”

เพียงได้ยินคำว่าวิดพื้น หัวใจของเหมยฮัวก็เต้นดังโครมคราม เพราะ
ความรุนแรงที่เขามอบให้เมื่อคืนยังทำให้เธอรู้สึกอ่อนเพลียถึงปัจจุบัน แม้จะ
มีความสุขครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าเธอเองก็ยังไม่พร้อมจะโดนแบบนี้อีกครั้งใน
เร็ววัน

“เดอะเมดควีนแปลงร่างเป็นผู้ชายไม่ได้ละ” อีสตรีผมสีม่วงตอบไป
ตามจริง เธอมองหน้าเศร้านของเขาแล้วบอกด้วยเสียงนุ่ม “แต่ดิฉันกับนายท่าน
สามารถแลกเปลี่ยนร่างกันได้ละ มันเป็นระบบไว้ให้นายท่านรู้จักเรียนรู้
เรือนร่างอีสตรีและความรู้สึกเวลาถูกระทำ”

“ถ้าแบบนั้นผมก็ไม่ต้องหมกมุ่นทางด้านนี้สิ” เสียงจิตใจของบุรุษผมสีดำ

“แต่ใช้ได้เฉพาะช่วงเราวิดพื้นร่วมกันละ” เธอบอกอย่างเอียงอาย พอ
เห็นดวงตาเบิกค้างของอีกฝ่าย หญิงสาวก็หลุดหัวเราะออกไป “อิๆ หรือว่า
นายท่านอยากจะวิดพื้นแล้วเป็นฝ่ายถูกระทำ ดิฉันจะจัดหนักให้เอง”

“เหมยฮั่วเคยใช้แล้วหรือ” ชายหนุ่มถามด้วยเสียงโล่ง

“คิกๆ คนที่ทำร่างกายนี้ท้องก็ดิฉันเองแหละค่ะ” เธอยกมือซ้ายขึ้นปิดปากพลางหัวเราะอย่างร่าเริง “ดิฉันไม่ได้ชื่นใจที่พูซานะ พอดีเซาหลบไปหลังจากใช้ยาข้ามเจ็ดราตรี ดิฉันเลยควบคุมร่างให้แทน อย่าไปบอกเขา นะคะ”

“ทำไมคุณถึงเร่งรีบที่จะมีลูกจ้ะ” นายท่านมีสีหน้าแปลกใจ

“พูดแบบตรงๆ เรื่องมันมีอยู่ว่า...” สาวใช้รีบเล่าแผนการทุกอย่างให้เขาฟัง เพื่ออธิบายถึงความฉลาดของเธอ ซึ่งจะทำให้บุรุษเมืองหน้าไม่ยอมมากแต่ต้องร่างกายของตน เมื่อเล่าจนจบ หญิงสาวก็ยกสองมือขึ้นปิดแก้มที่แดงก่ำ “แต่ดิฉันไม่แน่ใจเลยว่าคุณคิดนั้นจะผิด แถมแค่สามนาที่ นายท่านก็เต็มความรักให้ลูกทั้งสองของดิฉันจนเต็มเปี่ยม”

“เต็มความรักคืออะไร” ชายหนุ่มถามพร้อมกับย่อร่างลงมานั่งยองๆ

“เอ๊ะ! วันนั้นดิฉันไม่ได้เล่าให้นายท่านฟังหรือ” อีสตรีผมสีม่วงรีบถาม พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า หัวใจของเธอก็เต้นตึกตัก ก่อนจะพูดด้วยความตกใจ “นี่นายท่านทำลายสถิติของพวกแมน่ำนั่นสูง ทั้งที่ไม่รู้หลักการเลยหรือเนี่ย”

“ของแบบนี้มีสถิติด้วยหรือ” อาเรสกะพริบตาปริบๆ

“มีค่ะ” เหมยฮั่วนึกสนุกจึงเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม

เธอใช้สองมือจัดแจงให้นั่งพิงผนัง ขาสองข้างเหยียดตรง หลังจากนั้นจึงหันหลังแล้วนั่งตักของชายหนุ่ม บัดนี้ความตื่นตัวของเขากำลังเพิ่มขึ้นจนเธอซึ่งนั่งทับอยู่รู้สึกถึงสิ่งนั้นได้ หญิงสาวเลื่อนสองมือไปจับมือของอีกฝ่ายมาวางบนหน้าท้องของเธอ แล้วเอนศีรษะนอนหนุนไหล่ขวาของนายท่าน

“ดิฉันขอเล่าไปถึงกิลด์แมน่มนะแล้วกัน แต่อย่าแอบซุกซนนะ” เธอเตือนบุรุษหนุ่ม

“อือ” อาเรสขานตอบอย่างว่าง่าย

“คุณสมบัติข้อแรกของอีสตรีที่จะเข้ากิลด์แมน่มนะคือ...” อีสตรีผมสีม่วงเล่าด้วยความสงสาร “หญิงสาวคนนั้นจะต้องเคยมีประสบการณ์การแท้งมาก่อน และต้องมีสาเหตุจากบุรุษห่วยแตกที่หวังเพียงแค่เรือนร่างของเธอเท่านั้น”

“เอ๊ะ! แคมีเพศสัมพันธ์ไม่พอหรือ” เสียงตกตะลึงของบุรุษผมสีดำ

“นายท่าน แคเพศสัมพันธ์ทั่วไปไม่ช่วยให้ครรภ์คงอยู่ได้หรอกนะคะ”
 อิสตรีผมสีม่วงตอบไปด้วยเสียงเย็นชา เธอกุมมือของนายท่านแน่นขึ้น
 “มงกุฎสีทองเหล่านี้ จะอยู่รอดได้โดยการเติมความรักจากบุรุษและอิสตรีในช่วงมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น”

“ทำไมต้องเป็นอิสตรีที่เคยแท้งถึงจะเข้ากิลด์ได้ล่ะ” เสียงสงสัยของชายหนุ่ม

“เพื่อให้พวกเธอมีโอกาสตั้งครรภ์อีกครั้ง...ดิฉันคงต้องเล่าตำนานคืนครรภ์...” เหมยฮั่วกัมหน้าลงไปมองหน้าท้องของตน “ผู้ก่อตั้งกิลด์แมนเนมเป็นอิสตรีที่เคยแท้งมาก่อน ทว่าในคืนที่เธอช่วยรักษาครรภ์ของอิสตรีครบหนึ่งหมื่นคน เทพแห่งความรักทั้งเจ็ดได้เข้าฝัน และประทานครรภ์ที่เคยเสียไปกลับคืนมาให้แก่เธอ”

มือทั้งสองข้างของนายท่านขยับบนหน้าท้องของเธอเล็กน้อย ส่วนลูกในครรภ์ซึ่งได้รับการเติมความรักจากเขาก็ก้นไหวไปตามมือคู่นั้น ทำเอาร่างของเธอถึงกับร้อนผ่าว เพราะพวกลูกๆ อยากได้ความรักจากเขากอีกครั้ง หัวใจของเหมยฮั่วที่รับรู้ความรู้สึกของลูกน้อย แทบอยากจะพลีร่างเข้าไปสวมกอดเขา ทว่าเธอยังมีงานต่อจึงต้องอดทนทำให้จบก่อน

“ส่วนเรื่องสถิติแมนเนมอันดับหนึ่งในประวัติศาสตร์หรือผู้ก่อตั้ง...” เสียงสั่นเครือของสาวใช้ ร่างของเธอสั่นสะท้านอย่างควบคุมมิได้ ลมหายใจเข้าออกรุนแรงขึ้น เพราะสองมือของนายท่านกำลังเล่นกับลูกในครรภ์ของเธออยู่ “อิสตรีคนนั้นสามารถเติมความรักภายในเวลาสิบนาที่...อ้อ...หยุดก่อนสิ นายท่าน”

“เอ! แต่เขาและเธอบอกให้ผมเล่นด้วยนะ” สิ้นวากา เขาก็ชักมือออกไป ทว่ากลับมีเส้นด้ายสีทองเชื่อมระหว่างกึ่งกลางฝ่ามือของนายท่านกับหน้าท้องของเธอข้างละเส้น ชายหนุ่มเอ่ยด้วยเสียงงุนงง “เอ๊ะ! นี่คืออะไร”

“ว้าย!!!” เหมยฮั่วตกใจสุดขีดในสิ่งที่เห็น

“เจ็บครรภ์หรือเหมยฮั่ว” เสียงลนลานของชายหนุ่ม

“ฟาเธอร์บอนด์เป็นสิ่งที่ไม่มีแต่พ่อแท้ๆ เท่านั้นถึงจะได้รับจากเด็กในครรภ์” เสียงสั้นครีวของหญิงสาว เธอได้แต่หันมองไปยังด้านซ้ายและขวาดูมองเส้นด้ายสีทองทั้งสองที่กำลังเปล่งแสงสุกสกาวมีประกายดวงดาวออกมา “ปกติสิ่งนี้อาจเกิดขึ้นก่อนคลอดหนึ่งถึงสองเดือนเท่านั้น”

“เอ! แต่เหมยฮัวยังท้องไม่ถึงหนึ่งเดือนเลยนี่นา” เสียงประหลาดใจของชายหนุ่ม

“ใช่ค่ะ” เหมยฮัวใช้สองมือจับฝ่ามือทั้งสองของเขาเลื่อนมาแตะหน้าท้องของเธอ แล้วขยับเข้าออกอยู่หลายครั้ง แต่ฟาเธอร์บอนด์ก็ยังคงไม่หายไป “เฮ้อ! สงสัยต่อไปนี้พวกเราคงต้องวิตกกังวลกันทุกวันแล้วนะค่ะ”

“ทำแบบนี้มันไม่ดีนะ การหมกมุ่นอยู่แต่ในราคาจะทำให้จิตใจตกต่ำลง” เสียงจริงจังของชายหนุ่ม ทว่าความตื่นตัวของเขากลับไม่ลดลงแม้แต่น้อย มีแต่จะเพิ่มขึ้น “ผมทำผิดต่อทูลามากกว่านี้ไม่ได้แล้ว”

“นายท่าน ปากพูดอย่าง แต่ร่างกายนี้อีกอย่างเลยนะค่ะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยความขบขัน เธอปิดตาลง “ยามที่ฟาเธอร์บอนด์ปรากฏ มันเป็นสิ่งยืนยันว่าเด็กในครรภ์ต้องการให้เติมความรักมากขึ้นและถี่ขึ้น”

“แต่...” ชายหนุ่มรู้สึกผิดที่ทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ จึงรีบเอ่ย “ผมจะหาทางส่งคุณกลับ...”

“ฟาเธอร์บอนด์ไม่สามารถเปลี่ยนคนได้” อีสตรีผมสีม่วงหันกลับมาเธอนั่งคร่อมอยู่บนร่างของเขา มือซ้ายเลื่อนมาให้เห็นเดอะเมดควีนที่นิ้วนางมือซ้าย เพียงมันส่องแสงปกคลุมรอบร่าง เสื้อผ้าของเธอก็เปลี่ยนเป็นชุดยูกาตะสีชมพูลายดอกบ๊วยสีม่วงที่ใส่แบบไม่รัดกุม เผยให้เห็นเนินและร่องอกชัดตา สายรัดสีชมพูช่วยขยับแน่นเอวคอด น่องขาเรียวยาวขาวนวลไม่มีสิ่งใดปกปิดไปจนถึงปลายเท้า

“นี่คือชุดสำหรับเวลาพิเศษของพวกเรา” อีสตรีผมสีม่วงยิ้มละไม “ดิฉันยังไม่เคยใช้ชุดนี้กับพี่ทูลาเลยนะค่ะ นายท่านชอบหรือไม่”

สิ้นวาทะชวนวามหวนใจ เธอก็เบียดหน้าอกใส่แผ่นอกของเขา ชายหนุ่มถึงกับส่ายหน้า “ทำแบบนี้มันไม่ถูกต้องนะ”

“ดิฉันขอคำยืนยันเล็กน้อยจากนายท่านก่อน” เหมยฮั่วจูบลงบน เดอะเมดควีนที่นิ้วนางมือซ้าย แล้วเลื่อนมันมาแตะตรงริมฝีปากของเขา ทันใดนั้นหน้าจออากาศสีชมพูบานหนึ่งพลันปรากฏขึ้น “คำพูดของนายท่าน ทุกคำต่อไปนี้ จะถูกบันทึกในเดอะเมดควีน เพื่อยืนยันว่ามีเพียงแค่ดิฉันและนายท่านเท่านั้นที่คอยรักษาคำคร่ำครวญ”

“เอ๊ะ!” อาเรสงงง

“ดิฉันกับพี่พูซาแต่งงานกันหรือยัง” สาวใช้ถามอย่างจับใจ

“ยัง” ชายหนุ่มตอบไปตามความจริง

“ใครเป็นผู้ทำให้เกิดฟาเธอร์บอนด์ ทั้งที่ครรภ์ของดิฉันมีอายุไม่ถึงหนึ่งเดือน” เสียงเครียตของเหมยฮั่ว

“ผมเอง ขอโทษนะพูซา” อาเรสก้มหน้าสำนึกผิด

“ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป นายท่านจะดูแลครรภ์ของดิฉันใช่ไหม” สาวใช้ถามด้วยเสียงอ้อนวอน

“อ้อ ผมจะพยายามไม่ให้เกิดความผิดพลาด ไม่ต้องห่วงนะพูซา” ชายหนุ่มตอบด้วยความมุ่งมั่น หน้าจออากาศสลายหายไป เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแต่รอยยิ้มสดใส “ทำไมพวกเราต้องบันทึกเรื่องพวกนี้ด้วย”

“ทั้งหมดเป็นความผิดของนายท่านนะคะ” อีสตรีเบื่องหน้าตอบไม่ตรงคำถาม ใบหน้ามีแต่รอยยิ้มชั่วร้ายที่ดูน่ากลัว สองมือของเธอเลื่อนมาจับใบหน้าของเขา “รู้ไหมนะคะ ครรภ์ใดก็ตามที่มีฟาเธอร์บอนด์ เด็กที่กำเนิดออกมาจะเป็นอัจฉริยะ”

“ทำไมต้องบันทึกคำพูด” อาเรสยังคงไม่ได้รับคำตอบจากการกระทำที่ผ่านมาของเธอ

“อย่าเพิ่งขัดสิ ดิฉันกำลังดีใจอยู่นะคะ” เสียงเบิกบานใจจากเหมยฮั่ว “ขนาดปรมาจารย์ดาบผู้เป็นอัจฉริยะแห่งยุค ยังมีฟาเธอร์บอนด์ก่อนเกิดแค่สามเดือน” เธอเอียงศีรษะไปซ้ายที่ขวาที่อย่างเริงร่า “แล้วลูกทั้งสองของดิฉันซึ่งน่าจะต้องอยู่ในครรภ์อีกสองปี พวกเขาจะสุดยอดขนาดไหนนะ”

ชายหนุ่มมิได้ถามคำถามใดทั้งสิ้น เพราะเขายังคงไม่เข้าใจว่าเธอ